

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№3 (102)
БЕРЕЗЕНЬ
2013 РОКУ**

ПРО ОСОБЛИВОСТІ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ ЦХВЕУ ГОВОРИЛИ ПІД ЧАС ЧЕРГОВОЇ ЗУСТРІЧІ МОЛОДІЖНІ ЛІДЕРИ

Засідання молодіжного комітету ЦХВЕУ, що відбулося 13 лютого під головуванням завідувача відділом молоді ЦХВЕУ пастора Богдана Левицького, мало на меті детальну підготовку молодіжних заходів регіональних та національного масштабу.

Старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко, вітаючи молодих служителів, наголосив, щоб найвищим авторитетом для них завжди залишалося Слово, і нагадав про необхідність уважного ставлення до кожного юнака і кожної дівчини: «Не рвимо зелених плодів, пам'ятаймо про періоди для всякої справи. Даймо час для росту всякої молодої людини аж до досконалості в Христі. Тим, хто не хоче слухати Слово, говоримо ділами, нашим характером. Живімо по Слово, і будемо благословенні».

У робочій частині зустрічі Тарас Герасимчук (Дніпропетровськ) подав «Особливості духовного життя сучасної молоді ЦХВЕУ» за результатами опитування молодих християн під час молодіжного з'їзду 2011 року. 48,1% сучасної молоді на вернулися до Христа у віці до 12 років, а 63,9% опитаних до церкви привели батьки. Найважливішим чинником для долучення до церкви була атмосфера прийняття та любові.

Керівник відділу освіти ЦХВЕУ Віктор Вознюк говорив про навчання керівників молодіжного служіння. Планується набрати дві групи (приблизно по 25 осіб в кожній) за спеціалізацією «Молодіжне служіння»: одну на базі КБІ, другу — у Рівненській семінарії. Крім того, вирішено напрацювати програму курсу підвищення квалі-

фікації для діючих молодіжних служителів.

Учасники засідання обговорили детальні плани щодо заходів молодіжного життя Церкви. Зокрема, щодо XVI молодіжного з'їзду, девізом якого обрано біблійний текст: «Дав нам Бог духа сили, любові та здорового розуму».

www.chve.org.ua

НА РІВНЕНЩИНІ БІЛЬШЕ 30 ТИСЯЧ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

За рік кількість новонавернених зростає майже на 1500 людей. Про це повідомив старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ Рівненщини єпископ Віктор Боришкевич на звітній конференції. Пастори з різних районів області звітували про духовну працю у громадах та обмінювалися досвідом служіння.

У наставницькому зверненні до служителів заступник старшого єпископа ЦХВЕУ Микола Синюк говорив про небезпеку вивіщення власного авторитету над Божим. «Послани не більше того, Хто послав, — зауважив він. — На жаль, є люди, які закохують у себе, а не в Господа, шукаючи власної слави, жертвуючи істиною заради збереження власного авторитету». Пасторам Рівненщини служитель побажав бути уважними до голосу Божого, щоб Господь зміг їх використати для Своєї справи на всякому місці і в будь-який час.

Про важливі питання сучасного служителя розповів Віктор Вознюк, відповідальний за відділ освіти ЦХВЕУ. Служитель виокремив п'ять найбільш поширених тем, пов'язаних із пасторським служінням: азбука спілкування з Богом, діалог на зміну монологу, розрізнення голосів, долина випробувань, лінгва гальмівна риса характеру.

Азбукою спілкування з Богом служитель називає власне усвідомлення Божої присутності. «Після молитви не спішіть вставати з колін, а затримайтеся, щоб почути, що скаже Бог», — зокрема, радить Віктор Вознюк. Відрізнити духовне від псевдодуховного допоможе лише Слово Боже, тому кожному служителю треба знати його достеменно.

Проблемою, яку промовець порівняв із бичем, що замахається на кожного, хто трудиться, є лінгва. «Зазвичай ми оцінюємо лінгва як небажання виконувати якусь фізичну працю, але насправді її прояви можна віднайти і в інших формах поведінки», — зауважив служитель, закликаючи використовувати будь-які ознаки лінгва. З його слів, першим різновидом лінгва є неправильна оцінка дійсності, або розмова про безрезультативність справи. «Лінивий говорить: «На вулиці лев, серед майдану я буду забитий!», — нагадав він слова із Приповістей Соломона. — Такі люди, що не взявшись за справу, із безнадією махають на все рукою».

Ще одною формою лінгва, зі спостережень Віктора Вознюка, є компетенція не на ділі, а на слові. Згідно з цим людей можна поділити на дві категорії: працюючих, але не здібних, і здібних, але не працюючих. Нагаляють справи підступову обирати тих, хто менш талановитий, але прагне вчитися і служити.

www.chve.org.ua

ЯК ЛЮБИТИ І БОЯТИСЯ БОГА

«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш — Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (Повт. Зак. 6:4-5). Так звучить перша Божья заповідь, і ми, християни, повинні визнати, що не любимо Бога так, як Він того хоче. Ми не можемо любити Бога, бо ми сильно любимо себе, у нашому естві все протистоїть любові до Бога. Так сталося після гріхопадіння, коли від наших прабатьків Адама і Єви ми успадкували гріховну сутність і в нашому серці відбулися фундаментальні структурні пошкодження.

Після духовного народження гріховна сутність людини вже не домінує, однак усе ще залишається з нею. Народження згори позбавило гріх сили, але людина продовжує перебувати під впливом наслідків успадкованого перворідного гріха.

Корінь проблеми не в зовнішніх проявах гріха. Вирішення проблеми не в тому, щоб перестати курити, пити, не говорити гнилих слів, ходити до церкви, читати Біблію і молитися. Справжній християнин відрізняється тим, що Дух Святий поселився в його серці і змінив його природу. А далі, перебуваючи в ньому, виправляє наслідки гріха, який раніше панував над ним. Господь працює з нашим серцем. Це не означає, що всі пошкодження негайно будуть виправлені. Це відбудеться у майбутньому, коли Христос знову приїде й ми зустрінемося з Ним безпосередньо і станемо цілковито подібними до Нього, станемо такими, який Він є. «І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе, як чистий і Він» (1Ів. 3:3).

Структурні пошкодження нашого серця

Самоцентризм. Не Бог є центром нашого життя, а ми самі. На рівні доктрин ми розуміємо, що Бог головний, що Він у центрі всього, але на практиці я — головний. Про кого ми більше думаємо? Про себе. Нам потрібно примушувати себе думати про Бога.

Коли апостол Павло, тоді ще Савл, зустрівся з Христом, коли він увірував, коли відкрилися його очі й він зрозумів, що Той, Кого він переслідує, — це його Господь, то перше запитання його було: «Що накажеш мені робити?». Ми ж часто самі визначаємо, що нам робити.

Якщо цей рівень ми не пройдемо, якщо й надалі думатимемо лише про себе, себе шкодуватимемо, робитимемо визначними й головними, самостійно визначатимемо, що таке добро і зло і яким шляхом іти, наше духовне зростання загальмується.

Божья воля полягає в тому, щоб ми ставали все більше залежними від Бога і зробили Бога центром свого життя.

Страх. Самоцентризм формує страх. Людина боїться всіх і всього, що становить небезпеку для її надуманого достоїнства й краси. Страх — це сигналізація наших цінностей. Ми боїмося, коли втрачаємо те, чим дорожимо, до чого прикипіло наше серце.

Брехливість. Людина намагається приховати свій страх і те, ким вона є насправді. Своїми діями, словами, учинками, зовнішнім виглядом вона прагне створити бажану уяву про себе і захистити кордони комфорту.

Егоїзм. Людина підкреслює свою унікальність, важливість, значимість, навіть божественність, бажаючи стати для інших людей радником, замінити Бога. «Усе найкраще повинне належати мені», — переконана вона. Ми часто не можемо відстежити подібних думок у своєму серці. У нас виходить так жити і за таким принципом діяти цілком природно. І навіть щедрість у багатьох випадках люди використовують, щоб похизуватися собою.

Незаконна претензія на владу. Людина прагне володарювати над іншими і використовує для цього

найрізноманітніші методи: обман, маніпуляції, грубу силу, тиск тощо.

Це все наша гріховна сутність, і це є в кожному серці. Це те, з чим ми прийшли до Бога. І, як не дивно, Його любов виявилася в тому, що Він істоту, покалічену гріхом, прийняв такою, як вона є, але не для того, щоб вона такою залишалася.

Він прийняв нас по вірі в Христа, тому що Ісус Христос зодягнув нас в одягу праведності. Бог дивиться на нас через Христа і тільки у Христі називає Своїх дітей святими і неперочними. А освячення полягає в тому, щоб, маючи нову природу, поступово проявляти подарований нам характер Христа на практиці.

Занурюючись у Божу благодать, перебуваючи в Його Слові, ми починаємо краще розуміти Божу любов до нас, а також те, що означає любити Бога. І, як не парадоксально це звучить, виявляється, що любити Бога — означає мати страх перед Ним. Не тваринний страх, а синівську пошану до свого Небесного Батька.

«Бійся Господа, Бога свого, і Йому будеш служити, і Йменням Його будеш присягати» (Повт. Зак. 6:13).

«І будеш виконувати заповіді Господа, Бога свого, щоб ходити Його дорогами, та щоб боятися Його» (Повт. Зак. 8:6).

«І наказав нам Господь чинити всі ті постанови, щоб боятися Господа, Бога нашого, щоб було добре нам усі дні...» (Повт. Зак. 6:24).

У книзі Числа описана історія, яка трапилася з ізраїльським народом біля кордонів Обітваної землі. Ізраїльтяни послали розвідників, щоб побачити, що там за люди, які міста, щоб вивчити ситуацію, прийти і завоювати. При цьому вони мають непохитну завітну обіцянку, що Господь дасть їм цю землю. Вони мали б бути впевненими, але виявляється, вони бояться людей більше, ніж Бога. Мешканці того краю видалися їм надзвичайно великими, і десять із дванадцяти почали бентежити народ, сіяти паніку, переконувати, що поразка неминуча.

І лише Ісус Навин і Калев сказали, що з Богом вони обов'язково переможуть. Та цього було недостатньо, щоб переконати кілька мільйонів людей. Цікаво, що люди, які тремтіли перед ханаанськими велетнями, не боялися бунтувати проти Бога й нарікати на Нього. За бунт відразу приходить покарання — 40 років страждань у пустелі.

ст. 4

ОМАНЛИВІ ОЧІКУВАННЯ: ЯК НЕ ПОСТРАЖДАТИ

Усі ми очікуємо, що церква повинна бути безпечним місцем. Однак, на жаль, інколи церква перетворюється на місце, де люди отримують рани, а не зцілення. Фактично, статистика свідчить, що велика кількість людей, які перестали відвідувати церкву, зробили це через образи зачеплені почуття. Іноді це стається через нечутливість когось у церкві, а іноді люди самі винні й ображаються несправедливо. У будь-якому разі, сумно, що таке відбувається, тому що церква — невід'ємна частина життя віруючого. Це не лише місце для поклоніння, служіння Богові і пізнання Його, а й частина суспільства, де віруючі можуть виразити свою любов один до одного, як того вимагає Біблія (1 Ів. 1:7).

Іноколи не кидайте церкву! Бог вимагає вірності і підзвітності духовним лідерам (Євр. 10:25; 13:17). Якщо хтось вас образив — не втікайте, а зміцнійтесь зброєю Божого Слова. «Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя, бо від Нього надія моя!» (Пс. 62:6).

Не очікуйте від церкви чи служителя того, що вони не в змозі дати, чого Біблія від них не вимагає. Багато очікувань ґрунтуються на надуманих «традиціях», які почали асоціюватися з поняттям «церква».

Іноді люди розчаровуються через те, що церква не може відповісти на всі їх «земні» потреби. Більшість служителів намагаються допомагати людям усяким можливим чином, особливо під час кризи чи нещастя. Але деякі люди очікують, що церква задовольнить усі їх матеріальні потреби або оплатити їх рахунки, як це було в ранній церкві.

Це неможливо, якщо тільки всі не погодяться продати своє майно і віддати його церкві, як це було тоді. Більшість церков будуть благословенні, якщо кожний член просто віддаватиме десятину, однак статистика свідчить, що лише невеликий відсоток відвідувачів церкви віддає повну суму десятини регулярно.

Також нереально очікувати, що пастор зможе проводити з вами увесь свій час, постійно виявляти до вас увагу. Замість цього вчіться спрямовувати свої очікування до Бога — Він завжди вірний Своїм обітницям, даним в Слові, і ніколи не покине вас.

Не покладаймося на людей

«Так говорить Господь: «Проклятий той муж, що надію кладе на людину і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає!» (Єр. 17:5).

Усі ми — люди і інколи можемо один одного підводити. Навіть пастор може робити помилки. Єдиний, на кого ви можете покластися повністю, — Бог. Якщо ви будете усвідомлювати, що всі люди здатні помилятися, ви будете мудріше поводитися. Чим більше ми пізнаємо характер людини та її поведінку, тим більше розуміємо, наскільки їй можна довіряти.

Є різниця між поняттями «любов» і «довіра». Можна любити кого-небудь і прощати йому без повної довіри до нього. Наприклад, уявимо водія шкільного автобуса, у якого проблеми з алкоголем. Одного разу, будучи у нетверезому стані, він не справився з керуванням, були жертви. Він звертається до церкви, щоб знайти Боже прощення за цей жахливий, безвідповідальний вчинок. Якщо він покається в гріхах, чи простить йому Бог? Звичайно! Чи повинна його полюбити і йому простити церква? Абсолютно! Чи довірить вона йому церковний автобус? Було б дуже нерозумно допустити за кермо чоловіка, який зовсім недавно допустив грубу неуважність.

Ми любимо його, прощаємо, але через те, що він погано себе зарекомендував,

ми не можемо ризикувати життям наших пасажирів. Тільки коли він протягом тривалого часу житиме свято і проявить себе як безпечний водій, ми зможемо довірити йому церковний автобус.

Любов і прощення даються безумовно, але довіру необхідно заслужити. Довіра — це впевненість у вчинках людини. Ми повинні довіряти людям, які проявляють себе належним чином, але, пам'ятаючи, що кожна людина може помилитися, ми ніколи не покладаємося на когось абсолютно, окрім Бога.

Дотримуймося спільної думки

«Тож благу вас, браття, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в одному розумінні та в думці одній!» (1 Кор. 1:10).

Не будьмо свавільними. Свавільні люди схильні ображатися, якщо інші з ними не згодні. Біблія вчить християн «говорити те саме», щоб триматися єдності Тіла Христового. Єдиний спосіб для християн досягти такої єдності — дотримуватись спільної думки, в основі котрої лежить Боже Слово.

Тобто нам треба говорити те, що говорить Слово, дозволяти Слову говорити за себе, а не викликати розділення. Павло говорить Тимофію проповідувати Слово, а не свої думки (2 Тим. 4:2). Проповідник повинен бути носієм Божого повідомлення, а не коментатором. Останнє — це вже робота Святого Духа (1 Ів. 2:27).

Подібним чином засоби масової інформації колись повинні були дотримуватись дуже суворого кодексу поведінки. Вони мали повідомляти факти точно, без додавання своїх думок чи коментарів. Однак із часом новини почали містити все менше фактів і все більше думок, спотворюватися плітками замість реальної інформації. Репортери стали коментаторами, які маніпулюють людським сприйняттям новин. Проповідники ж зобов'язані бути, як справжні репортери, і використовувати тільки факти.

Природно, у кожного віруючого свої переконання про щось, але якщо ми постійно будемо навіювати свою думку іншим — врешті-решт, виникне конфлікт. Уникаймо суперечок, стіймо на спільних основних істинах і не додаваймо нічого до того, що говорить Бог.

Не очікуймо від церкви досконалості

«Знаю-бо, що не живе в мені, цебо в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Рим. 7:18-19).

Характерно, що апостол Павло відверто визнавав свою недосконалість. Подібно до нас, він пізнав боротьбу в тілі. Якщо один з головних авторів Писання і апостол ранньої Церкви визнавав це, нас не повинно дивувати, що брати і сестри в церкві також борються з недосконалістю. Оскільки церква складається з таких, як ми з вами, недосконалих людей, вона не може бути досконалою. Якщо люди цього не усвідомлюють, в них формується неправильне сприйняття церкви. Врешті-решт, ілюзії зникнуть, і їм буде боляче.

Одне із завдань церковних служителів — допомагати в удосконаленні святих, подібно до духовної лікарні, куди люди звертаються за допомогою. Замість того, щоб дорікати людям за їх недосконалість, будьмо вдячні за те, що вони намагаються зростати в Христі і стати кращими. Вчімося любити і сприймати людей.

Не намагаймося просу-вати себе чи свої плани

«Не підіймайте ви рога свого догори, не говоріть твердошию, бо не від сходу, і не від заходу, і не від пустині надійде по-

вищення, але судить Бог: того Він понижую, а того підвищує...» (Пс. 75:6-8).

Будьмо смиренними і покірними, подібно до Христа. Гордість влаштує пастку. Не намагаймося вивищувати себе, зайняти якесь вибране становище. Бог ставить людей на ті чи інші місця, тому не втручаймося. Славою Господа своїми словами і своїми вчинками. Не хвалімося і не розповідаймо про себе. «Хто говорить від себе самого, той власної слави шукає, а Хто слави шукає Того, Хто послав Його, Той правдивий, — і в Ньому неправди нема» (Ів. 7:18).

Уникаймо суперництва, від якого й походять конфлікти. Противник порівнює себе з іншими, борється за те, щоб стати вищим. Ідея християнства не в тому, щоб вивищуватись над іншими, а в тому, щоб покоритися і вивищувати один одного. Нам сказано навіть вважати інших за вищих від себе і випереджати один одного пошаною. Не очікуймо, що перевагу віддадуть вам і що все буде по-вашому.

Якщо ви чините добро для церкви або даєте щедри приношення, робіть це на славу Божу, а не для того, щоб привернути до себе увагу і заробити.

Уникайте й думати про те, що ваші думки мають божественне натхнення і не підлягають оскарженню. Діліться своїми пропозиціями та ідеями з лідерами, але не просувайте свої особисті плани.

Іноді люди можуть думати, що всі їх ідеї походять від Бога. Вони намагаються додати ваги своїм словам фразами на взірць: «Бог сказав мені...» Бог справді говорить зі Своїми дітьми, але ви — не єдине джерело, через котре Бог відкриває Свої бажання. Якщо ваша думка справді походить від Бога, Біблія говорить, що інші засвідчать це, особливо пастори і лідери. Вам навіть не треба буде згадувати Ім'я Боже — вони зразу зрозуміють, що ці ідеї походять від Нього. Будьте обережними, інакше ви ризикуєте вживати Ім'я Боже намарно, що дуже небезпечно (2 М. 20:7).

Не звинувачуймо церкву у своїх власних проблемах

«Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Іс. 26:3).

Ми повинні відділити церкву від своїх власних проблем. Емоційна невірніваженість може призвести до викривленого сприйняття дійсності. Низька самооцінка, насильство в дитинстві, проблеми в шлюбі, особиста образа, сімейні конфлікти, гіркота в серці, проблеми зі здоров'ям і незадоволення роботою можуть викривлювати сприйняття та інтерпретацію речей. І тоді ми можемо думати, що люди нас не люблять, або витлумачити невинну фразу неправильно. Прості проблеми будуть здаватися великими. Не робімо поспішних висновків, оскільки насправді все не так погано, як нам зараз здається.

Ставмося до інших так, як ми хочемо, щоб ставились до нас

«Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки» (Мт. 7:12).

Люди володіють «взаємністю». Тобто вони відображають ставлення, з яким до них ставляться. Тому Ісус і наводить золоте правило: чиніть з іншими людьми так, як бажаєте, щоб чинили вам. Манери спілкування більшості людей безпосередньо пов'язані з тим, як повелися з ними. Якщо ви похмурі, не очікуйте багато усмішок у відповідь. Якщо ви виявите прихильність, вам відповідать тим же.

Будьмо ввічливими, надихаймо, благословляймо інших. Якщо ж ми налаштовані критично, люди будуть налаштовані критично й щодо нас. «Також не судіть, щоб не суджено й вас; і не осуджуйте, щоб і вас не осуджено; про-

чайте, то простять і вам» (Лк. 6:37).

Вміймо вчитися і співпрацювати

«Слухайтесь ваших наставників та коріться їм, — вони бо пильнують душ ваших як ті, хто має здати справу. Нехай вони роблять це з радістю, а не зітхаючи, — бо це для вас не корисне» (Євр. 13:17).

Віруючі мають бути відверті і покірні своїм духовним лідерам. Це неможливо виконати, якщо людина не посвятила себе церкві і не підзвітна пасторові. Боже Слово наділяє пастора владою для організації і підтримання порядку в церкві, для проповіді істини, виправлення, настанови в дотриманні біблійних принципів.

Надихаючи служителів, Павло говорить: «Проповідай Слово, допоминайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:2).

Брак належної уваги до влади сьогодні став поширеною проблемою. Люди не хочуть, щоб їм говорили що робити, не хочуть слухати настанов, якщо помилуються. Це одна з причин, чому нині в церкві так багато незрілих віруючих. Коли хтось чує те, що йому не подобається, або отримує настанову, він просто іде в іншу церкву або бігає від церкви до церкви доти, поки в одній з них не почує те, що тішитиме його слух.

Поки ми є частиною певної церкви, ми повинні усвідомлювати, що відповідальність у ній лежить на пасторі і лідерах. Бог визнає їх владу і питає з них за цю відповідальність. А ми перед Богом зобов'язані поважати цю владу, молитися за неї і співпрацювати — без непокори чи бунту. Будьмо готові допомагати служителям і коритися їм.

Не противмося

«Оцих шість ненавидить Господь, а ці сім — то гідота душі Його: очі пишні, брехливий язик, і руки, що кров неповинну ллють, серце, що плекає злочинні думки, ноги, що сквапно біжать на лихе, свідок брехливий, що брехні роздмухує, і хто розсіває сварки між братів!» (Прип. 6:16-19).

Бог не любить розбрат і тих, хто його сіє. Не будьмо пліткарями чи бунтарями. Якщо ми незадоволені чимось, молимося за це, але ніколи не ставаймо розбрату чи перешкоди. Не обмовляймо Божих людей: хто так робить, той напрошується на неприємності. Не можна зачіпати помазанців Божих — ні словами, ні ділами. Вони можуть інколи бути недосконалими, але це Його представники. «Не дозволи нікому Він кривдити їх і за них Він царям докоряв: «Не доторкуйтеся до Моїх помазанців, а пророкам Моїм не робіть лихого!» (Пс. 105:14-15).

Якщо служитель повівся з вами несправедливо, не відповідайте йому в небіблійній манері, не розпускайте чутки про нього. Підійдіть до нього і розберіться відповідно до Писання (Мт. 18:15-17). Пам'ятайте, що звинувачення проти служителя — справа серйозна і не буде прийнята без свідків (1 Тим. 5:19).

Будьмо відверті і правдиві

«А коли прогрішіться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, — ти придбав свого брата. А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб «справа всіляка ствердилася устами двох чи трьох свідків». А коли не послухає їх, — скажи Церкві; коли ж не послухає й Церкви, — хай буде тобі, як поганин і митник!» (Мт. 18:15-17).

Більшість образ в церкві виникає через непорозуміння, і більшість із них може бути вирішена відразу ж, якщо скривджений підійде і дізнається про факти. На жаль, деякі з ображених «вбирають» ображатися мовчки і цим накопичують гіркоту в собі. Для Бога важливо, щоб ви не тримали в собі образи і не віддалялись від церкви; щоб винний понів відповідальність і не допускав таких речей у майбутньому щодо інших; щоб той, хто допустив гріх, примирився з Богом.

Ніколи не приймаймо інформацію лише з одного боку, не переконавшись у правильності фактів. У медалі дві сторони. Істина говорить, що перш ніж повірити чуткам, ми повинні ретельно дослідити суть, переконавшись у фактах: «... то будеш допитуватися, і будеш досліджувати,

і будеш добре питати, а ось — воно правда, дійсна та річ, була зроблена та гідота посеред тебе» (5 М. 13:15).

Будьмо готові любити і прощати

«А хто любить брата свого, той пробуває у світлі, і в ньому спотикання немає» (1 Ів. 2:10).

Християни зможуть уникнути багатьох проблем, якщо просто налаштуються на безумовну любов до своїх братів і сестер. Звичка любити всіх, а не лише «вибраних», убереже нас від спотикання. Ісус особисто зацікавлений в нашій правильній поведінці з братами і сестрами. Якщо ми любимо навіть «найменших» з них, Ісус сприймає це як любов до Себе (Мт. 25:40). Не можна любити Господа, не люблячи найменшого в Тілі Христовому. «Як хто скаже: «Я Бога люблю», та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?» (1 Ів. 4:20).

Будьмо швидкими на прощення і не тримаймо в собі образи. Непрощення і гіркота — найчастіша причина відступлення. Якщо ми відмовляємося прощати, це завадить Богові простити нам. «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:14-15).

Не ображаймо, співчуючи

«Господи, хто може перебувати в наметі Твоїм? Хто мешкати може на святій Твоїй горі? Той, хто в невинності ходить, і праведність чинить, і правду говорить у серці своїм, хто не обмовляє своїм язиком, і злого не чинить для друга свого, і свого ближнього не зневажає!» (Пс. 15:1-3).

Одна з добрих рис Тіла Христового — вміння співчувати іншим і брати на себе їх тягарі. Однак коли ми хочемо втішити і надихнути друзів, яких хтось образив, ми можемо впасти в спокусу прийняти цю образу близько до серця. Образу на пастора, церкву чи будь-кого іншого, кого наші друзі звинувачують в образі. Чинити так вкрай нерозумно і суперечить Біблії, особливо якщо врахувати, що наш друг сам міг стати джерелом своїх неприємностей. У монети завжди дві сторони, і лише нерозумний почне обґрунтовувати свою думку на однокітній інформації, не маючи всіх фактів.

Іноді ображені люди шукають співчуття в найближчих, відкритих слухачів. Вони будуть виливати свої почуття щирим, м'якосердним людям, які готові їх вислухати. Ми повинні підтримати і надихнути скривдженого друга, але зберігаймо свою думку, не ставаймо учасником чужих гріхів.

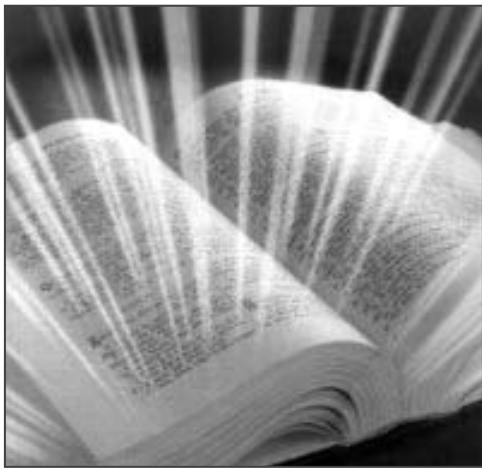
Мудро сприймаймо те, що проповідується з кафедри

Безумовно, кожен пастор проповідує з бажанням, щоб всі люди застосували його послання особисто до себе і до свого життя. Однак завжди знайдуться люди, які будуть думати, що служитель спрямував свою проповідь лише конкретно на них. Це поширена помилка, через яку люди ображаються.

Особисте сприйняття проповіді може виникнути, якщо людина: у чомусь викриває; особливо егоцентрична; перебуває в стані емоційного розладу; якщо вона багато часу проводить, радячись з пастором; або якщо пастор раніше вже викривав її чи якимось чином задів її почуття. Пам'ятаймо: проповідник за кафедрою спрямовує свою проповідь не на одну лише людину. Він націлений на все зібрання присутніх.

Окрім того, це Дух Святий заохочує, щоб ми досліджували себе і вникали у своє серце. Коли Господь звертається до нас через Своє Слово, може здатися, що це пастор звертається особисто до нас. Іноді Святий Дух може надихнути пастора сказати щось, що стосується особисто нас. Найкраще — слухати кожне послання об'єктивно. У кожній проповіді з Біблії є щось, що стосується кожного з нас. Будьмо відкриті до всього, що говорить Господь, з бажанням приймати Його настанови чи керівництва.

Церква — це план Христа для Своїх людей, і саме в церкві Він збудовує нас і оснащує для служіння Його Царству.

Книга Осії – одна з найбільш незрозумілих, а тому забутих пророчих книг. Це одна з дванадцяти книг так званих малих пророків. Оригінальність методу, який обрав Бог для того, щоб говорити до Свого народу, просто вражає. Виникає відчуття, що вся книга написана на підвищених тонах, що пророк не говорить, а кричить. Чи можна віднайти певний ключ до розуміння книги в цілому?

Читаючи Осію, ми бачимо, як Божа любов перемагає основну перешкоду для стосунків між Ним і Його народом – зраду, невірність останнього. Ніхто особливо не здивується, якщо згадати, що за криком, сильними почуттями під час сімейної драми стоять ревності. Нас швидше здивує, якщо зрада сприйматиметься спокійно й обговорюватиметься без емоцій. У людських стосунках це сигналізуватиме про те, що кохання померло. А що відбувається, коли Богові невірний Його власний народ?

Особистість пророка і його час

Пророк Осія (євр. Гоше – порятунок) жив і пророкував у Ізраїльському царстві з 750 по 725 рр. до Р. Х. Біографічних відомостей про Осію майже не збереглося. Деякі історики вважають, що він був священиком, оскільки добре знайомий з життям духовенства. Він був одружений з жінкою Гомер. Вона названа «блудливою» (Ос. 1:2) – очевидно мається на увазі її невірність чоловікові. Пророк не віддав її до суду за законами того часу, але чекав на каяття грішниці. Ця життєва драма Осії підказала йому сюжет притчі, у якій

КНИГА ПРОРОКА ОСІЇ

Ізраїль представлений в образі невірної дружини.

Час пророчого служіння Осії був дуже бурхливим у політичному й релігійно-моральному житті. У країні панував культ тільця з центрами поклоніння у Бет-Елі та Дані, який запровадив Єровоам. Представляючи Єгову в образі тільця, ізраїльтяни все більше й більше прирівнювали Бога до поганських богів. Служіння тільцям, таким чином, стало перехідним ступенем від богоодкровенної релігії до бруталного поганства.

Відступлення від Господа відбивалося й на моральному стані ізраїльтян. Зник страх перед святістю Бога і Його Законом. Як відомо, «через розріст беззаконства любов багатьох охолоне» (Мт. 24:12). Поміж людей не було ні істини, ні милосердя; порушення клятв, убивства, обман, злочинство, перелюб, згідно з описом пророка, проникли в усі верстви ізраїльського суспільства (Ос. 4:2, 12; 8:14).

Зміст книги

Книга пророка Осії складається з 14 розділів і за змістом може бути поділена на дві частини: символічну (перші три розділи) і пророчу (4-14-й розділи).

Усю книгу об'єднує одна ідея: кохання та шлюб як символи стосунків між Богом і обраним народом. Перша частина містить опис епізодів з особистого життя пророка. За велінням Божим Осія взяв собі за дружину розпусницю (Гомер, дочку Дівлаїма), і вона народила йому двох синів і дочку, яким пророк дав символічні імена: Ізреел («Бог розпорошив»), Ло-Рухама («непомилувана»), Ло-Аммі («не Мій народ»). Ці символічні імена вказують на зраду Ізраїлем свого Бога і на покарання, яке настане в майбутньому, – відкинення і полон. Але потім Господь помилює напоумлений лихом народ, і він знову стане народом Божим. За те, що Ізраїль зрадив Бога, як дружину свого чоловіка, і духовно вчинив перелюб з ідолами, він буде покараний. Але після його каяття Господь знову прийме його: «І заручуся з тобою навки... І заручуся з тобою вірністю... і змилюся над Ло-Рухамою, і скажу до Ло-Аммі: «Ти народ Мій», а він скаже: «Мій Боже!» (Ос. 2:21-25). Це пророцтво говорить про Новий Завіт у крові Ісуса Христа.

У третьому розділі описується нова символічна дія. За велінням Божим Осія повернув у свій дім дружину, яка зрадила його з іншим чоловіком, дав за неї викуп і як покарання за невірність наказав їй тривалий час бути на самоті. Така ж доля спіткає і синів ізраїлевих за невірність Господу. Але потім

вони будуть шукати Господа, Бога свого. Апостол Павло пише, що це навернення євреїв до Христа станеться, коли в Церкву ввійде повне число язичників (Рим. 11:25-27).

Друга частина книги містить три пророчі промови. Тут докладно описуються гріхи ізраїльтян, розповідається про покарання за них, містяться обітниця про порятунк. Говорячи про майбутнє страждання, Осія пророкує, що в скорботі народ покається і скаже: «Ходіть, і вернімося до Господа, бо Він пошматував і нас вилює, ударив і нас перев'яже!» (Ос. 6:1). У нинішньому своєму стані, говорить пророк, вони невинуваті: брехню, крадіжки та розбій чинять відкрито, все блага пожерло ідолопоклонство, «мов піч, яку пекар розпалює» (Ос. 7:4). Але, незважаючи на людське зло, Господь вірний своїм обітницям. Він через пророка нагадує Ізраїлю про Свій промисел у дні його юності: «Як Ізраїль був хлопцем, Я його покохав, і з Єгипту покликав Я сина Свого. Як часто їх кликав, так вони йшли від Мене, – приносили жертви Ваалам, і кадили бовванам. Я ж Єфрема ходити навчав, Я їх брав на рамена Свої, та не знали вони, що Я їх лікував» (Ос. 11:1-3). А тепер «Ашшур – він буде для нього царем, бо вони не хотіли вернутись до Мене. А містами його грасуватиме меч, і засуви його повиламлює він та й пожере їх за задуми їхні», – говорить пророк, передрікаючи полон. Але далі він говорить про милосердя і любов Божу: «У Мені перевернулося серце Моє, розпалилася разом і жалість Моя! Не вчиню жару гніву Свого, більше нищити Єфрема не буду, бо Бог Я, а не людина, серед тебе – Святий, і не прийду в люті гніву» (Ос. 11:5-9). Останні три розділи – це підсумок усього, що було сказано в попередніх одинадцяти розділах.

Месіанські пророцтва Осії

Обітниця спасіння в Книзі пророка Осії мають месіанське значення і стосуються Ісуса Христа і Його Церкви.

Вірші 1:10 і 2:23 містять у собі пророцтво про новий Ізраїль – тих, хто вірує в Ісуса Христа. Апостол Павло наводить ці вірші в Посланні до римлян, 9:25-26, де каже про покликання Церкви Христової не тільки з юдеїв, але й із поган.

У вірші 6:13 пророк зображує майбутнє спасіння як зцілення й воскресіння в третій день. «Оживить він нас до двох день, а третього дня нас поставить, і будемо жити ми перед обличчям Його» (Ос. 6:2). В історичній перспективі слова «два дні, третій день» позначають кратність часу, після якого полоненим

буде даровано визволення. У месіанському сенсі це пророцтво містить звістку про загальне духовне воскресіння людей, звільнення їх від рабства гріха через Ісуса Христа і спадщину вічного життя після воскресіння з мертвих, яке стало можливим через воскресіння Ісуса Христа. Тому багато екзегетів вважають, що апостол Павло, сказавши, що Христос «третього дня... воскрес за Писанням» (1 Кор. 15:4), мав на увазі це пророцтво.

Слова «Як Ізраїль був хлопцем, Я його покохав, і з Єгипту покликав Я сина Свого» (Ос. 11:1) буквально пов'язані з визволенням євреїв з єгипетського полону. Євангеліст Матвій наводить це пророцтво, коли описує втечу святого сімейства до Єгипту й повернення Христа в Назарет (Мт. 2:15). На першу з цих подій (перебування і вихід євреїв з Єгипту) євангеліст дивиться як на прообраз другої. Як перебування Ізраїлю в Єгипті (в той час, коли народ був ще «немовлям») було потрібно для його спасіння від голоду й згубного впливу в Ханаані, так і перебування Христа в Єгипті було необхідним для збереження Його від меча Ірода.

«З рук шеолу Я викуплю їх, від смерті їх виваблю. Де, смерте, жало твоє? Де, шеоле, твоя перемога?» (Ос. 13:14). Такими словами пророк описує визволення з полону як порятунок від смерті. Апостол Павло згадує цей уривок у своєму Першому посланні до коринтян 15:55. Він розглядає ассирио-вавилонський полон як прообраз духовного полону, а визволення з нього й повернення в землю обітовану як прообраз звільнення людей від гріха й смерті через Ісуса Христа.

Актуальність книги в наш час

Чи актуальна ця пророка книга Біблії сьогодні? Люди завжди потребували безпосереднього Слова від Бога. Власне кажучи, священство і служіння пророків у стародавньому Ізраїлі були покликані доповнювати одне одного. Тоді, коли перше було пов'язане з більш організованим і впорядкованим релігійним життям, друге зберігало певну автономність від цих інститутів і залежало лише від Бога.

На жаль, і сьогодні в поклонінні Богові часто ставлять на перший план речі несуттєві, намагаючись приховати брак любові і вірності Богові. Промови пророків вривалися в життя людей, які заспокоювали свою совість думкою про те, що вони віруючі і Бог на їхньому боці, що б вони не чинили.

Але це тільки підкреслює незмінність пророчого слова. Той, хто спить гілку, на якій сидить, має право почути, що його чекає незабаром. У Книзі Об'явлення сказано, що свідчення про Ісуса – то є дух пророцтва (Об. 19:10). Про Нього – книга Осії, від Нього – Новий Заповіт, у якому Бог вірний, незважаючи на нашу невірність (2 Тим. 2:13).

Юрій Ліщинський.

ДУХОВНА ІНФЕКЦІЯ

«І язик — то огонь. Як світ неправости, поставлений так поміж нашими членами, язик сквернить усе тіло, запалює круг життя і сам запалюється від геєнни» (Як. 3:6).

Віруси, переходячи від одної людини до іншої, запалюють круг життя всього тіла, втягуючи організм в жорстоку боротьбу за життя. Духовні інфекції передаються за таким самим принципом.

Всього кілька слів, наче вірус, можуть ввійти через наші вуха і збаламутити весь розум. Вони повністю руйнують Божий спокій в нашому серці і пробують зробити революцію, намагаючись заволодіти якомога більшим часом наших роздумів. Як наслідок, людина вже не здатна реально оцінювати ситуацію, що відбувається навколо, усі сили витрачаються на боротьбу з інфекцією.

«Нікчемна людина копає лихе, а на устах її — як палючий огонь. Лукава людина сварки розсіває, а обмовник розділює друзів» (Прип. 16:27-28).

Усім, мабуть, знайоме відчуття, коли до тебе підійшли, сказали лише кілька слів за спільного знайомого і пішли, а ти стоїш і почувашся, як відро для сміття, в яке викинули відходи. І потім в розумі починають бродити думки... Якщо їх не зупинити, то через деякий час будь-яка дія чи слово від «героя розповіді» будуть сприйматися агресивно. Якщо він не привітався, це розцінюється як акт зневаги щодо тебе. Якщо він привітається і усміхнеться, це розцінюється як лицемірство. А коли він проповідує, думаєш: «Як цей лицемір взагалі може так нахабно говорити про духовні речі».

Так людина стає заручником твоїх упереджень. Удень і вночі талант режисера, що прокинувся, продовжує писати подумки шедевр кінематографічного мистецтва. Свідомість прокручує одні і ті ж кадри десятки разів, прикрашуючи уявні

події новими нюансами і викривленими деталями.

Бог дав нам вказівку: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Прип. 4:23). У Посланні до колоссян апостол Павло закликає: «І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте!» (Кол. 3:15).

Духовна інфекція ні напоумляє, ні радості не приносить, ні не робить нас дружелюбними. Вона позбавляє і радості, і можливості тверезо оцінювати ситуацію. Адже навіть якщо ці слова й відповідають дійсності, то запалений розум обов'язково спотворить її сприйняття.

Якщо через всю цю заварену кашу християнин втрапить мир, то очевидно, що Бог бажає зцілити його серце. І передусім, треба змінити своє ставлення як до самих слів, так і до того, хто сказав їх: «Немає людини праведної на землі, що робила б добро й не грішила, тому не клади свого серця на всякі слова, що говорять, щоб не чути свого раба, коли він лихословить на тебе, знає бо серце твоє, що багато разів також ти лихословив на інших!» (Екл. 7:20-22).

Щоб надмірно не ображатися на «інформатора», треба намагатися згадати, кого ми самі нагороджували духовною інформацією... з наступним каяттям. Потім усвідомити, які духовні сили насправді стояли за цими словами і за тим, хто передав їх тобі: «Злодій тільки на те закрадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

Далі, прогнавши злодія, котрий відняв стільки часу, стільки духовних і душевних сил, треба прийняти Божий мир: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!» (Ів. 14:27). «І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі» (Кол. 3:15).

Дмитро Никитенко.

ДІРЯВА СКРОМНІСТЬ

У питанні гордоців християн можна поділити на два типи: ті, хто їм противиться; і ті, хто ними насолоджується. Якщо хтось зараховує себе до третьої групи, вважаючи, що гордоці в ньому відсутні як такі, то йому доведеться пошукати ще одну групу людей — тих, хто цьому повірить.

Гордоці — мати всіх гріхів. Недарма написано: «Як спав ти з небес, о сину зірницї досвітньої, ясна зоре, ти розбився об землю, погромнику людей! Ти ж сказав був у серці своєму: «Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престолу свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!». Та скинений ти до шеолу, до найглибшого гробу» (Іс. 14:12-15).

Гордоці передали своїм нащадкам ген, за яким можна їх пізнати. Взявши будь-який гріх, прослідкувавши мотиви і причинно-наслідковий зв'язок, ми неодмінно увіткнемось в його обійми. Гріх — це непокоря Богові, яка виражається в мимовільній, часом підсвідомій думці в мить його вчинення: «Я краще (за Бога) знаю, що для мене краще». Тому не має гордоців лише той, хто не має гріха.

Апостол Павло відверто признався, що і йому не чуже це почуття, і якби Бог, за Своєю милістю, не поставив стримуючу силу, гордоці неодмінно прийшли би в стан активності, заглушуючи Божі об'явлення своїм «Я»: «А щоб я через багато об'явлень не величався, то дано мені в тіло

колючку, — посланця сатани, що бив в обличчя мене, щоб я не величався» (2 Кор. 12:7).

У цьому розмірковуванні звернімо увагу на такий вид гордоців, як лжескромність чи лже-смирнення, тобто на стан, коли людина пишається і навіть отримує якусь дивну насолоду від того, як їй здається, що про неї думають як про смиренну, скромну в усіх відношеннях людину.

Один пастор розповідав, як якийсь після зібрання він стояв і обмінювався з кимось інформацією щодо телефонів (а телефон у нього був не з дешевих). Тут підійшов ще один брат і, дівавши старий монохронний апарат, «похвалився» своєю скромністю і невибагливістю в цьому плані, мовляв, ось у вас які круті телефони, а я простий.

Тут доречно згадати слова Сократа, сказані Антисфену після того, як той намагався виставити напоказ дірку в плащі: «Я бачу гордість кризь дірку твого плаща».

Павло писав: «Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку» (Фил. 4:12). Бути скромним в бідності для когось не менш складно, ніж для інших у багатстві. Можливо, саме тому Агур просив Бога: «Убозтва й багатства мені не давай!» (Прип. 30:8), усвідомлюючи, що обидві крайності однаково важко переносити тим, хто вірує в Бога.

Для тих, хто за відсутності фінансового достатку не може позбутися заздрості і почуття неповноцінності, саме усвідомлення своєї бідності — не менш грішна річ. Більше того, це може стати перешкодою для Божих благословень у фінансовому плані, оскільки людина лицемірить, не позбувшись всередині себе прагнення до багатства, хоча вона голосно заявляє всім про свій аскетизм.

У суботу, 16 лютого, на Хмельниччині про роботу, служіння і результати за минулий 2012 рік звітували служителі.

Старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко, його заступник у південно-західному регіоні Юрій Веремій та майже сотня служителів Хмельницької області спільно аналізували роботу обласного об'єднання, складали плани на майбутній рік.

«Робота служителів спрямована не на тимчасовий і миттєвий результат, але на майбутнє, для Царства Божого, тому звершуймо її з посвятою, без нарікання, із вдячним та радісним серцем», – заохотив Юрій Веремій.

Ми маємо майже 2300 членів, із яких 65 долучилися до церков обласного об'єднання протягом минулого року – таку інформацію повідомив старший пастор Хмельниччини Ростислав Мурах. За його словами, в області несуть служіння 89 служителів, із них 41 пресвітер і 48 дияконів. «Мій звіт – це праця усіх служителів об'єднання, адже кожен показник свідчить про нашу спільну роботу», – зазначив Ростислав Миколайович.

Керівники інших відділів звітували про успіхи у кожному напрямку роботи і плани на 2013 рік. Відтак в області працюють понад сотня вчителів недільної школи та 24 керівники молоді. Ведеться робота в різних напрямках із дітьми та молоддю як у межах церков, так і поза їх межами.

«Діти і молодь – це майбутні члени церкви, а служителі, які працюють у цих напрямках, – помічники пасторів», – зазначив керівник молодіжного відділу Сергій Чернопиский.

Освіта в обласному об'єднанні також має позитивну динаміку розвитку, зазначив керівник відділу Василь Хмарук. Саме Хмельниччина має найбільшу кількість студентів Львівської богословської семінарії,

філіал якої функціонує в області.

Активно запрацював відновлений минулого року жіночий відділ. Семінари, зустрічі, навчання і соціальна робота – це неповний перелік напрямків роботи відділу. Про це повідомила заввіділом Анна Собко.

Одним із головних завдань відділу церковно-державних відносин – сприяння і турбота про духовно-моральне здоров'я суспільства. Керівник відділу Тарас Банас зазначив, що робота на так званих зовнішніх фронтах церкви не менш важлива, ніж на внутрішніх. Паралельно із налагодженням церковно-державних та міжцерковних стосунків відділ працює в напрямку протидії впровадженню гендерної політики та

ювенальної юстиції. На сьогодні це одна із актуальних проблем не лише Хмельниччини, але й країни в цілому.

За результатами звіту кожного з відділів під мудрим керівництвом Михайла Паночки служителі висловили свою оцінку, аналіз та зауваження до роботи обласного об'єднання загалом і старшого пастора зокрема.

Вислухавши думки та оцінку, Михайло Степанович озвучив свої рекомендації для покращення роботи об'єднання. Підсумовуючи зібрання, служителі оцінили роботу старшого пастора Ростислава Мураха і Хмельницького обласного об'єднання загалом на «добре» і побажали плідної праці й гідних результатів для Царства Божого.

У проповіді-настанові Михайло Степанович закликав служителів Хмельниччини пам'ятати, що повнота наша у Господі і жодна причина, яка не впливає на спасіння, не може бути перешкодою до звершення служіння і поширення Слова Божого на теренах області.

«Повнота є в Його Слові, а наука Його досконала, тому читайте, молитесь і трудіться, – зазначив старший єпископ. – Треба визнати, що ми багато недопрацюємо, перепиняємося на дрібницях і витрачаємо час на неважливі речі. Досліджуймо Божу повноту, прямуймо до неї, черпаймо її в Господі».

Прес-служба Хмельницького обласного об'єднання церков ХВС.

ПРАЦЯ ЗАРАДИ МАЙБУТНЬОГО: ОЦІНКА – «ДОБРЕ»

ЯК ЛЮБИТИ І БОЯТИСЯ БОГА

Сьогодні Господь попереджує й застерігає, що всі ті люди, які жили в пустелі, є образами для нас, щоб ми не були лякливими і невірними (Об. 21:8).

Уся Біблія наповнена такими прикладами. Біблійні герої описані правдиво, як звичайні люди з цими структурними пошкодженнями серця – зі страхами. І Господь показує, що для того, щоб зміни відбулися, тобто щоб ми духовно зростали, має відбутися заміна. Апостол Павло пише про це в Листі до ефесян: «... щоб відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в зваблених пожадливостях, та відновлятися духом вашого розуму, і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (4:22-24).

З чого починається страх Божий

Починається він із справжнього жаху, коли ми зустрічаємося з Богом. Святі Божі люди, які зустрічалися з Богом, сповнювалися цим страхом. Із розвитком стосунків з Богом він змінюється на тремтіння перед Богом. Потім виникає подив із страхом. Ми зростаємо й переходимо до благоговіння перед Богом, до пошани, поваги, відданості, віри і, зрештою, до постійного поклоніння серця перед Богом.

Страх Господній – це богоцентричне мислення, початок мудрості, благоговійне впокорення, що веде до послуху. Шукаймо, прагнімо цього стану, бо «милість Його з роду в рід на тих, хто боїться Його!» (Лк. 1:50). Саме це впокорення перед Богом і страх перед Ним звільняє нас від страху перед людьми, обставинами, майбутнім, темрявою. Страх Божий допомагає нам зіслитися. Такий Божий задум. Це рецепт від страху перед людьми.

Мойсей – безперечно, це біблійний супергерой. Його виховували в царському

домі, він мав доступ до всієї мудрості єгипетської. 40 років навчався, готувався як спадкоємець престолу, мав усе необхідне, щоб добре жити й гарно почуватися. Однак мама, яка вигодувала його, зуміла так розповісти йому про свій народ, що він назавжди полюбив його. Коли Мойсей одного разу побачив, що єгиптянин знущається над євреєм, то заступився за нього, а відчувши спротив, просто вбив того єгиптянина. І наступного дня почув від іншого єврея: «Хочеш зі мною зробити те, що вчора з єгиптянином?». Мойсей сильно злякався. Він перебрався через пустелю, зупинився в язичницького священика, там одружився і став пастиром свого тестя. І весь час тремтів від страху, щоб, бува, ніяка розвідка не дізналася, де він. 40 років!

І як він міг зіслитися від цього страху? З ним зустрічається Господь.

Багатьом відома ця біблійна історія: палає куш і не згорає. Мойсей підходить ближче й чує голос Божий. Знову лякається. І подальший діалог показує, як відбувається боротьба між Божим страхом і людським. Бог каже: «Мойсею, ти той, кого Я вибрав, щоб вивести Мій народ з Єгипту», а Мойсей відмовляється. Він забув, що він вчився, забув, що він сильний, забув, на кого його готували в Єгипті, – про все забув. Сказав, що неречистий, тугоязикий, не знає, як іти і що робити.

Господь дуже сильно на нього розгнівався і якимось чином показав Свій гнів. І це допомогло. Господь викував Мойсея від страху перед людьми.

І Мойсей пішов: і в Єгипет, і до фараона, а потім і до народу звертався, і промова його чітко й зрозуміло викладена, і там і натяку немає, що він не вміє говорити...

Яків жив раніше від Мойсея. Після того, як він обманом отримав батьківське благословення, змушений був утікати від

свого рідного брата Ісава. Заночувавши просто неба, побачив сон: драбина до неба, по якій піднімаються і спускаються ангели. Прокинувшись, Яків назвав це місце «домом Божим», а Бога – дивним іменем, яке лише одного разу зустрічається в Біблії, і це ім'я – «страх Ісака». Яків розуміє, що це Бог, у Якого вірить його батько, але не вірить він сам.

Минає час, і Яків повертається додому – уже не сам, а з жінками, дітьми, слугами, майном, і назустріч йому йде Ісав з озброєним військом. Яків боїться і звертається до Господа. Господь знову з'являється йому. Утім, тепер Господь сховає Своє ім'я від нього. Але був ще більший страх. Та Яків «вчепився» за Господа і каже: «Ні, не відпущу, доки не благословиш мене». І цей страх перед Богом допоміг Якову перемогти страх перед Ісавом. Страх перед Богом допомагає перемогти страх перед людьми і робить нас вільними.

До Ісуса Навина Господь говорить: «Не бійся, будь мужній». Це не просто слова. Коли ми бачимо в Писанні слова: роби те – не роби того, то це тільки тому, що така поведінка для нас характерна.

Давид постійно боявся і тремтів. Навіть будучи царем, він зізнається, що страх опанує його душу. І чим він його перемагає? «Бережи мою душу, бо я богобійний, спаси Ти, мій Боже, Свого раба, що на Тебе надію кладу!» (Пс. 85:2).

А я розвивалися події в житті апостола Петра? Ось Ісус Христос питає учнів, за кого люди Його вважають. Першим відповідає Петро, визнаючи Ісуса Христа Сином Божим. Він правильно сказав. Ісус Христос підтверджує це: «Блаженний ти, Симоне...»

Але невдовзі юдеї звертаються до Петра: «Як ти думаєш, Петре, Учителю ваш податок на храм дасть?». І Петро, нікого не запитуючи, ні з ким не радя-

чись, відповідає: «Дасть!». І до Христа. А Христос каже: «Петре, а що ж відбулося? Ти ж вчора об'явив Мене Сином Бога, а тепер Син повинен платити податок у Своему домі?».

Петро так переживає за свій власний імідж і за імідж Христа, біля Якого перебуває, що хоче зробити Христа «правильним». Христос його розуміє і каже: «Добре, іди злови рибу, дістанеш монету і за Мене й за себе заплатиш».

Таким чином ми бачимо структурне порушення, гріховність Петра, бажання догодити людям. Як тільки Ісус починає розказувати про те, що Його чекають смерть на хресті, ганьба, прокляття, що Його покинуть усі, Петро відразу думає: а що ж буде з ними? Це його хвилює, і рухає цим отой внутрішній страх: «А що буде далі, а що про нас подумають люди, а як наша надія, ми ж хотіли бути біля Царя? А виявляється, Він на хрест зібрався... Господи, хай не буде з Тобою цього». Пам'ятаєте відповідь Ісуса Христа?..

Далі Христос його застерігає: «Петре, ти відречешся від мене тричі вже цієї ночі». «Навіть, якщо всі, але не я», – запевняє Петро. І що відбувається? Те, що сказав Христос. Перед ким Петро відрікся? Перед рабинею. Йому нічого не загрожувало. Усіх цікавив тільки заарештований Ісус. Ось що робить страх перед людьми – навіть тоді, коли немає ніякої загрози для життя!

А ось що відбувається з Петром уже після воскресіння Ісуса Христа. Іюлія. Петро відпочиває на даху будинку, бачить видіння і починає сперечатися з Богом щодо чистої та нечистої їжі. Коли ми наполягаємо на своєму, це свідчить про те, що в нас немає Божого страху.

Але буде так, як хоче Бог. Петро пішов до язичника, і через нього дім Корнілія отримав благословення. Але пізніше стає зрозуміло, чого найбільше боявся Петро, – що перед юдеями-християнами в Єрусалимі йому доведеться за це відповісти, бо вони не розуміли, що можна проповідувати язичникам.

Пережив, прийшов, відвідувався, ніби все добре. Але й на цьому не кінець.

У Посланні до галатів читаємо, що коли Петро прийшов в Антіохію до язичників і побачив Божу благодать, побачив, що вони повірили в Ісуса Христа і відродилися, він святкував разом з ними і їв усе, що було на столі. А тут приходять юдеї-християни з Єрусалима, які не вірили, що можна мати таку свободу. І що Петро робить? Відвертається від язичників і вже не їсть з ними.

Страх перед людьми керує Петром. А за ним і Варнава починає робити так само, і інші юдеї-християни в Антіохії. І Павло не витримує цього і суворо докоряє їх.

Пізніше, коли Петро пише своє послання, він зазначає: «А коли ви за правду й страждаєте, то ви блаженні! А їхнього страху не бійтеся, і не тривожтеся! А Господа Христа святіть у ваших серцях» (1 Петр. 3:15), тобто бійтеся Господа, і це допоможе вам не боятися людей, які над вами знущаються і вам загрожують.

У житті Петра був цілий процес, коли відкривалися структурні порушення його серця і Бог звільняв його від страху перед людьми.

Нас сьогодні все це прямо стосується, адже згадані структурні порушення характерні для кожного з нас і виявляються з самого дитинства. Часто саме через страх перед друзями діти починають курити в юному віці, а згодом вживати алкоголь і наркотики. Щоб бути прийнятим у коло ровесників чи авторитетних знайомих, вони готові зраджувати вірних друзів, обманювати батьків, погано вчитися.

А для багатьох дорослих людей слова: «Що люди скажуть?» – це головний лозунг життя. Страх перед людьми формує з людей ідолів, яким ми поклоняємося. Ідол поневолює нас, підкоряє і потім нищить наше життя, нас самих, нищить сім'ї, діла рук наших – нищить усе.

Та Божий Син, Ісус Христос, прийшов на землю і переміг страх. Його перемога – наша перемога, якщо ми віримо, що Він переміг.

Пізнання такого Бога викликає благоговійний страх перед Ним, вдячність за дароване спасіння, радість і любов до Нього.

Тарас Приступа.

«ЗАХИСТИ СИРОТУ – ЗМІНИ МАЙБУТНЄ»

6-7 лютого у Києві в Президент-готелі пройшов Східноєвропейський міжконфесійний саміт священнослужителів «Захисти сироту – зміни майбутнє», організований з метою інформування та об'єднання зусиль Церков для ефективної відповіді на виклик соціального і духовного сирітства.

Захід відбувся з ініціативи Альянсу «Україна без сиріт» і Комісії з питань соціального служіння Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій і зібрав 556 учасників, в числі яких були священнослужителі, відомі християнські лідери та громадські діячі з України і 12 країн світу.

Більше 150 учасників заходу мають особистий досвід виховання усиновлених чи прийомних дітей. Загальна кількість сиріт, яких взяли на виховання учасники саміту, (за інформацією в реєстраційних анкетах), – 816.

Оскільки саміт був зорієнтований на старших священнослужителів, від позиції яких залежать життя і діяльність громади, безпосередню участь у заході взяли голови та офіційні представники найбільших християнських конфесій і деномінацій.

тивні програми, спрямовані на допомогу дітям і сім'ям.

Участь у саміті взяв уповноважений представник Президента України з прав дитини Юрій Павленко. Він висловив подяку представникам Церков та релігійних громад в Україні за успішну і надійну співпрацю в питаннях захисту прав дітей. І підкреслив, що питання забезпечення права дитини-сироти на виховання в сім'ї, підтримка і допомога сім'ям у складних життєвих обставинах, попередження насильства над дітьми – пріоритети діяльності Президента України. «Держава бачить своїми основними партнерами Церкви і громадські організації в цій роботі», – додав він.

У зв'язку з цим представники Альянсу висловили надію на те, що визнання державою важливості ролі Церкви у вирішенні соціальних проблем в Україні

перед викликом соціального і духовного сирітства» дискутували священнослужителі та батьки-усиновителі Петро Дудник, Давид Чеботарьов, Олександр Беспалов та гість із США Ендрю Ласо. А дискусія «Церква і рух «Країна без сиріт» збирала експертів у цих питаннях Руслана Малюту, Івана Іклюшіна, а також Пола Пеннінгтона і Девіда Геннесі, які представляли партнерські організації Альянсу від США.

У рамках заходу пройшла також серія фундаментальних практичних семінарів, на яких з учасниками саміту своїм досвідом поділилися вітчизняні та закордонні експерти. Зокрема, про те, як розпочати служіння дітям-сиротам у своїй церкві, розповіли Пол Пеннінгтон і Джейсон Вебер. Олександр Федорчук, Денис Пошелок і Оксана Сидорчук провели семінар на тему «Робота з вихованцями та випускниками інтернатів». Ден Брюстер розповів про «досягнення покоління 4/14» і провів семінар на тему «Дитина, Церква і місія».

Про «зміцнення сімейних взаємин» учасники почули від подружжя Тамари і Петра Дудників, а Павло Гладченко разом з командою «Одна надія» провели практичний семінар «Наставництво».

Про батьківство як місію життя говорили Стів Вебер і Олександр Марченко. Великим попитом в учасників саміту користувалися семінари «Робота з дітьми, які перенесли травму» Марека Внука і «Як вирішувати проблеми в поведінці дітей» Джона Бержерона.

Оскільки нині спостерігається процес

активізації та плідної співпраці християн для вирішення проблеми сирітства не тільки в Україні, але й по всьому світу, метою саміту було також допомогти розвитку та поширенню бачення «країни без сиріт» на території щонайменше

організації «Світ без сиріт». Зате є бачення і команда людей з різних сфер і країн, яку я маю честь координувати. І я вірю, що спільними зусиллями можна змінити ситуацію з дітьми-сиротами та дітьми групи ризику в цілому. Адже, коли мова

східноєвропейського регіону. Саме тому на саміті були присутні численні делегації з Білорусії, Молдови, Росії, Румунії та представники низки інших країн, в яких такі рухи вже розпочали свою роботу або тільки формуються.

Важливою подією стало оголошення про формування команди руху «Світ без сиріт», робота якої буде спрямована на поширення цієї концепції. Керівником і координатором команди став Руслан Малюта. А почесну місію президентства в Альянсі «Україна без сиріт» взяв на себе Роман Корнійко.

Коментуючи всі ці події та підводячи підсумки саміту, Руслан Малюта зазначив: «Ідею, щоб кожна дитина-сирота потрапила в люблячу сім'ю, я називаю вірусом, який не можна локалізувати. І цей вірус не людський, а Божий. Хоча Україна – не єдине джерело його поширення, концепція «країни без сиріт» народилася саме тут. На сьогодні немає

заходиться про сиріт, не зовсім правильно говорити про тисячі або мільйони. Кожна життєва історія дитини, сім'я якої буде збережена або яка отримала нову сім'ю, – це велика цінність».

Організатори зазначають, що в цілому саміт надав можливість подивитися на проблему сирітства в контексті різних країн, поділитися досвідом, а служителі повернулися додому з уже сформованими ідеями, напрацьованими методиками та контактами, які допоможуть їм у подальшій роботі.

Цей захід показав ключову роль, яку відіграють Церкви і віруючі люди в цьому питанні, готовність до ґрунтовної співпраці між Церквами, громадами та організаціями, а також наявність успішного досвіду, який відповідає найвищим міжнародним стандартам у сфері захисту дітей та сімей.

*Світлана Харченко.
Альянс «Україна без сиріт».*

Зокрема, з промовою до учасників саміту від протестантських об'єднань звернувся старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко, голова Всеукраїнського Союзу церков євангельських християн-баптистів В'ячеслав Нестерук. Леонід Падун представив Українську Християнську Євангельську Церкву, а єпископ Олексій Демидович – об'єднання «Церква Божа України».

У своїх виступах представники Церков наголосили, що там, де є проблема сирітства, не повинно бути місця для конфесійних чи інших суперечок, адже ми всі брати і сестри, у нас один Отець Небесний, і діти – це наш найголовніший пріоритет.

Важливим завданням саміту було показати, що саме віруючі люди – ключ до вирішення проблеми сирітства, трансформації суспільства, зміни майбутнього цілих поколінь у країні і навіть у світі. Адже Бог через Церкву змінює на краще життя мільйонів людей. Всього на заході були представлені сотні християнських громад, місій та організацій, які тепер продовжать або почнуть втілювати ефек-

стане вагомим наслідком цього заходу і знайде своє підтвердження не тільки в усних заявах, але і в практичному співробітництві.

Спікерами саміту стали відомі служителі не лише з України, але також з інших країн світу. Зокрема, з проникливими і глибокими проповідями виступили Рік Мортон на тему: «Євангеліє і серце Бога до сиріт», Андрій Нагірняк: «Будьте як діти», Микола Пономарьов: «Відповідальність священнослужителя», Олександр Шевченко: «Заступіться хто-небудь», Рустам Фатуллаєв: «Серце батька», Геннадій Мохненко: «І будете свідками аж до краю землі», Роман Корнійко: «Україна без сиріт – нові горизонти» тощо.

Почесним гостем і спікером саміту став всесвітньо визнаний захисник дітей Весс Стаффорд – президент Compassion International, однієї з найбільших християнських організацій у світі, яка співпрацює з більш ніж 60 деномінаціями і тисячами місцевих церков, служачи більш ніж 1 250 000 потребуючим дітям у 26 найбільш розвинених країнах світу. Від Весса Стаффорда присутні почули неперервані виступи на теми: «Занадто малі, щоб не помічати» і «Доторкнися до дитини – зміни майбутнє».

Особливо варто відзначити таку частину саміту, як панельні дискусії. Серед учасників у ролі експертів були священнослужителі, теологи і доктори богослов'я, колишні сироти і вихованці інтернатів, прийомні батьки та усиновителі. Усі ці люди мають особистий життєвий досвід, який так чи інакше переживався з обговорюваними темами. Першою була цікава дискусія на тему «Церква, яка змінить суспільство». Участь у ній взяли Юрій Чорноморець, Юрій Саквук, Віктор Кульбіч і Юрій Веремій.

Думками на тему «Покликання в житті дитини» поділилися Анатолій Глуховський, Микола Савчук, Василь Пилипенко та Андрій Дудін. Про «Церкви

СЛУЖІННЯ МИЛОСЕРДЯ – НАДІЯ НА ВИЖИВАННЯ СУСПІЛЬСТВА

«І Я буду той Самий до старості вашої, і до сивини вас носитиму, Я чинив, і Я буду носити, Я й двигатиму, й порятую»

(Іс. 46:4).

Служити Богові – це значить служити ближньому своєму. Проявити любов, співчуття, милосердя, турботу до хворих і самотніх людей – ось цілі, які переслідує у служінні жіночий відділ Коростенської церкви ХВС «Віра, надія і любов» у Коростенському госпісі.

Невелика група сестер регулярно приходить до людей вельми похилого віку, які дуже хворі і не можуть жити без сторонньої допомоги, а багато хто з них вже буквально напередодні вічності.

Сестри приносять своїм підопічним необхідні речі, допомагають спожити їжу або перестелити постіль, а найголовніше – розповідають про Ісуса Христа і моляться за кожного. Люди тягнуться до світла: не тільки хворі, але й обслуговуючий персонал госпісу часто запитує поради і просить помолитися за них.

Госпіс не приймає чужих, жорстокосерді люди тут не зможуть залишитися. Дуже швидко людина починає

розуміти, хто вона тут – своя чи чужа. Сестри з нашої церкви, розуміючи важливість цього служіння, щовівторка ідуть до вже своїх бабусь і дідусів. І щасливі усмішки цих людей підтверджують беззаперечну важливість служіння милосердя.

Адже воно дає сучасному суспільству реальну надію на виживання, запорукою якого завжди було християнське, шанобливе ставлення до людини і в старості, і у хворобі, і при смерті...

Головне – нести світло Євангелія, розповідати про Божу любов, яка зцілює, втішає, дає надію, спокій душі і пропонує спасіння – вічне життя в Христі Ісусі.

*Лідія Кібукевич.
Інформаційний відділ
жіночого служіння церкви
«Віра, надія і любов».*

м. Коростень Житомирської обл.

У будь-якій державі достатньо проблем з дефіцитом бюджету, корупцією, бідністю, злочинністю. Ізраїль — не виняток. Але в цій країні є проблеми і серйозніші — складні відносини з арабським світом. З 14 по 22 листопада минулого року палестинці випустили по її території 1573 ракети — по 196 ракет на день. Ізраїльська система оборони «Залізний купол» перехопила півтори тисячі з них. Вартість одної ракети-перехоплювача — 100 тисяч доларів. Неважко підрахувати, що лише протиповітряна оборона за ці вісім днів обійшлася Ізраїлю в 150 мільйонів доларів. Але ніякими грошми не виміряти втрату безцінних людських життів — шістьох з боку Ізраїлю і 150 з боку палестинців!

Але в цій країні існує проблема, яку не зрівняти за гостротою і пекучістю не тільки з корупцією і бідністю, а й навіть з ракетними обстрілами. Проблема надзвичайна, не розв'язана ще з часів спалення храму римським полководцем Титом. Її суть в тому, що багато поколінь ізраїльтян понад два тисячоліття живуть без всякої надії одержати прощення гріхів через припинення жертвоприношення за гріхи і скасування посади первосвященника.

Однак у цій трагічній ситуації Бог залишив Своему народові промінь надії. Через Послання до євреїв Бог протягом двох тисячоліть безперестанку звертається до них, пояснюючи, чому народ залишився без храму і священників і який вихід із становища, що склалося... Як в одну і ту ж ріку не можна ввійти двічі, так неможливо повернутися до колишнього служіння. Ізраїль повинен зрозуміти й прийняти факт ери нового священного служіння, передбаченого пророками.

У Посланні до євреїв апостол Павло детально досліджує, як ці пророцтва збулися в служінні Христа. Він показує Його перевагу над ангелами, Мойсеєм, Ісусом Навином, священиками і вмовляє Своїх співбратів побачити в Ісусі милостивого і вірного Первосвященника (2:18) і усвідомити Його славне служіння (3:1), приступити до Нього за допомогою (4:16).

У п'ятому розділі Павло показує відповідність Ісуса Христа п'ятим біблійним критеріям для первосвященницької посади. «Кожен бо первосвященик, що з-між людей вибирається, настановляється для людей на служіння Богові, щоб приносити дари та жертви за гріхи, і щоб міг співчувати недосвідченим та заблудженим, бо й сам він перейнятий слабкістю. І тому він повинен як за людей, так само й за самого приносити жертви за гріхи. А чести цієї ніхто не бере сам собою, а покликаний Богом, як і Аарон. Так і Христос, — не Сам Він прославив Себе, щоб Первосвященником стати, а Той, що до Нього сказав: «Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив». Як і на іншому місці говорить: «Ти Священник навкі за чином Мелхиседековим». Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, — і був вислуханий за побожність Свою. І хоч Сином Він був, проте навчився послууху з того, що вистраждав був. А вдосконалившись, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння, і від Бога був названий Первосвященником за чином Мелхиседековим» (Євр. 5:1-10).

Первосвященик повинен бути людиною
Здається, чому б не вибрати в первосвященика ангела, абсолютно святу істоту, здатну безпомилково виконувати свої обов'язки. Його люди боялися б, по-

ІСУС ХРИСТОС — НАШ ВІРНИЙ ПЕРВОСВЯЩЕНИК

важали, прислухалися б до його вказівок. Це так, якби пастором нашої церкви запросили стати апостола Павла. Хто відмовився би бути членом його церкви? Хто посмів би пропустити хоч одне служіння? Хто не почувався б щасливим?

Однак Бог вирішив: первосвященик повинен бути людиною! Він повинен народитися на грішній землі і бути сином єврейського народу; він повинен зростати і вчитися читати і писати, виявляти послух батькам і начальству. Він повинен пережити людські радості і печалі.

Ісус цілком відповідає цьому критерію. Він став Людиною. У Посланні до євреїв апостол пояснив причини втілення: «А що діти стали спільниками тіла та крові, то Він став учасником їхнім» (Євр. 2:14). Перша причина боговтілення — бажання поріднитися з нами. Різниця між нами, грішними людьми, і святим Богом невимірно велика. Ми були приречені вічно почуватися неповноцінними, якби Свою сліпучу славу Господь не приховав під завісою людського тіла.

Друга причина для втілення — необхідність відняти силу в диявола, котрий вражає людей нагадуванням про вчинений гріх і Боже правосуддя. Заплативши Своєю смертю за гріхи світу, Христос вирвав у диявола це смертоносне жало: «Хоч моє тіло все ще зваблює мене до зла, я зводжу свої очі вгору, на мого Христа. Він дає мені все, що Сам має; так Його праведність стає і моєю» (М. Лютер).

Третя причина входження в родовід людства — дати нам звільнення від рабства страху перед Божою карою. Віруючим надана праведність Христа, і їм нічого боятися Божого гніву. Ісус став Захисником віруючих. «Бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього кличемо: «Авва, Отче!» (Рим. 8:15).

Христос набув не просто видимість тіла, але реальне тіло, яке підкорялося законам розвитку, володіло розумом і всіма людськими емоціями — радістю і смутком, гнівом і співчуттям, любов'ю і страхом, самоповагою і залежністю. За походженням Він був — як один із нас, тільки без гріха. Ми можемо радіти Його перемозі над сатаною і смертю, бо Він перемагав як наш представник. Завдяки Його перемозі з роду людського знятий страшний сором капітуляції перед гріхом.

Первосвященик повинен бути захисником

Первосвященик був потрібний, щоб відвертати від народу полум'яний і праведний гнів Божий за спротив Йому — найвпертіший і найчастіший гріх людей. Диякон Єрусалимської церкви Степан у своїй проповіді перед мученицькою смертю говорив синедріону: «Ви завжди противитесь Духові Святому, як ваші батьки, так і ви! Котрого з пророків батьки ваші не переслідували? Вони ж тих побивали, хто звіщав прохід Праведного, Якому тепер ви сталися зрадниками та убійниками» (Дії 7:51-52).

Ці слова не означають, що євреї були грішні більше за інших людей, але незаперечно доводять, що навіть великі привілеї, якими був наділений Ізраїль — добра земля, святий закон, храмові поклоніння, святі предки, — не оберігають від гріховності. А гріховність роздратовує

Бога, і потрібен захисник, який відвернув би Божий гнів від народу.

Заступництво не раз рятувало Ізраїлю життя. Коли Ізраїль згрішив, зробивши золоте теля, Мойсей став захисником свого народу: «І впаў я перед Господнім лицем, як перше, сорок день і сорок ночей хліба не їв і води не пив, за ввесь ваш гріх, що згрішили ви, як чинили зло в очах Господа, щоб Його розгнівати, бо боявся я гніву та люті, якими розгнівався був на вас Господь, щоб вигубити вас, — та вислухав Господь мене й цього разу» (5 М. 9:18-19).

Коли заступника нема, народ приречений на знищення: «Народи Краю тиснуть утиском та грабують грабунком, а вбогого та бідака гноблять, а чужинця тиснуть у безправ'ї... І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в виломи перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, — та Я не знайшов! І Я вилив на них Свій гнів, огнем пересердя Свого поविрублював їх, їхню дорогу Я дав на їхню голову, каже Господь Бог» (Єз. 22:29-31).

У первосвященика повинно бути одне призначення — заступництво. Не його справа бути прокурором чи суддею. Він не повинен бути фінансовим магнатом чи винахідником. Ізраїль грішив сохилини, щосекунди і тому потребував безперервного служіння заступництва. До цього зобов'язувала табличка на грудях первосвященика з іменами 12 племен Ізраїлевих, яку він носив постійно.

Священик повинен заступатися за людей, приносячи дари і жертви за гріхи. За законом гріхи очищувалися кров'ю жертвних тварин. І первосвященик не мав права клопотатися без неї. Раз на рік, в день очищення, первосвященик входив у святе святих, щоб через жертвову кров набути прощення собі і людям.

Ісус цілком відповідає критерію Заступника

Він завжди заступався за людей. Коли Його учням дорікали за порушення посту чи суботи, Він був на їх боці. Коли фарисеї хотіли побити блудницю камінням, Він виручив її з біди. Він заступався за тих, кого мучили хвороби і демони, заступався за грішників, що каялися, клопотав за тих, що розпинали Його.

Для заступництва перед Богом у Нього був засіб набагато кращий, ніж у священників, — Його дорогоцінна Кров. Завдяки їй Бог-Отець визнав віруючих назавжди досконалими і гідними Його благ. Кожному християнину потрібно зрозуміти, як надійно і постійно спасає нас заступництво Христа! Немає такого гріха (окрім зневаги Духа Святого), від якого не спасає молитва Христа. Немає грішника, за котрого Він не захотів би заступитися! Ось чому апостол Павло пише: «Бо ми маємо не такого Первосвященика, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:15-16).

Первосвященик повинен бути милосердним

Апостол Павло не даремно говорить, з якими людьми має справу первосвя-

щеник — з неосвіченими і помилними. Ці слова правдиво описують нужденний стан людини. Говорячи про це, Блез Паскаль писав, що розум не вказує людині на істину, почуття обманюють її і повідомляють неправдиві враження. Хвороби часто завдають шкоди почуттям і розуму. Геній фізики додає: «Наш власний інтерес — ось ще чудовий засіб, яким ми із задоволенням виколємо собі очі. Людина живе не теперішнім, а минулим чи майбутнім. Таким чином, ми ніколи не живемо, а лише сподіваємось жити».

Кому з нас хотілось би мати справу з обмеженими людьми, які постійно помиляються? Ми не взяли би їх в партнери по бізнесу і ніколи не вступили би з такими у шлюб. Однак первосвященик повинен бути поблажливим до них.

В. Барклі пише про поблажливість: «... вона означає здатність людини не сердитися, якщо інші не хочуть навчитися чогось і повторюють весь час одне і те ж; нею позначають ставлення людини, яка не гнівається на інших, навіть якщо вони в чомусь завинили, і не осуджує їх за це, а завжди виявляє до них активне, діяльне співчуття і самим своїм терпінням допомагає їм повернутися на праведну дорогу».

Первосвященик Христос володіє цією якістю сповна. Нерідко почуття підводили учнів, обманюючи їх розум, і тоді вони проганяли дітей від Христа, забороняли конкурентам користуватися Іменем їх Вчителя. Вони розподіляли портфелі в майбутньому Царстві Месії. Сперечалися, хто з них більший. Однак замість розриву стосунків з ними Господь терпить їх недоліки, ставиться поблажливо до їх неосвіченості. Навіть коли вони зневірилися в Ньому, Він їх не покинув, а відновив у вірі. О, яке велике і чудове Христове милосердя! «Бо зрушаться гори й холми захитаються, та милість Моя не відійде від тебе, і заповіт Мого миру не захитається, каже твій милостивець, Господь» (Іс. 54:10). Якщо святість Божа вселяє в нас страх і відчай, то Його милосердя оживлює нас і втішає в помилках і падіннях!

Первосвященик повинен бути покірним

Первосвященика упокорювала його недосконалість. Апостол Павло пише про це дуже чітко: первосвященик має недоліки, тому він потребує відкуплення.

Біблія не ідеалізує своїх героїв. Вона розповідає про немочі найпершого первосвященика Аарона, Мойсеевого брата: як він під тиском натовпу зробив злиток теляти, як разом із сестрою Маріям осуджував Мойсея, як присвоїв собі Боже право дати людям воду. Усвідомлення власної немочі глибоко впокорювало первосвященика, він, як і всі, відчував потребу в Божій милості.

Чи був Христос смиренною людиною? Чи був Він обтяжений немочами? Безумовно! Він мав тіло, що втомлювалося. Він знемагав у дорожжях і відпочивав біля крилиць, засинав від втоми у човні. Він відчував, як Його покидала сила, потребував молитовної підтримки друзів. Він падав, несучи хрест, просив Отця прийняти Його дух і помер від розриву серця.

Апостол Павло писав: «Він за днів тіла

Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, Хто від смерті Його міг спасти, — і був вислуханий за побожність Свою. І хоч Сином Він був, проте навчився послууху з того, що вистраждав був. А вдосконалившись, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння» (Євр. 5:7-9).

Христос усвідомлював Свої земні обмеження і був найпокірнішим із людей. Він упокорився, прийнявши людське тіло, підкорившись закону і земним авторитетам. Він упокорився, прийнявши на навчання простих і недосконалих учнів. Упокорився, віддавши Себе в руки грішників. Він був покірним не лише в ділах, а й у характері. Він не був самолюбним, образливим, запальним, грубим чоловіком.

До такого Спасителя проникаєшся повагою і бажаєш розкритися перед Ним у всьому. Його покірність повинна заохочувати нас не ставитися до гріха легковажно, а втікати від нього, як від чуми. Христос розуміє нас не лише з точки зору Бога, а й з точки зору Людини. Він знає, як непросто бути досконалою людиною серед зла і безперервних спокус. Ось Його слова: «О роде невірний й розбещений, доки буду Я з вами? Доки вас Я терпітиму?» (Мт. 17:17).

Первосвященик повинен бути Божим обранцем

Аарон став первосвящеником не тому, що Мойсей віддав перевагу управлінню духовним і громадським життям Ізраїлю. До цього важливого служіння його покликав Бог: «А ти візьми до себе брата свого Аарона та синів його з ним, з-поміж Ізраїлевих синів, щоб він був священиком для Мене» (2 М. 28:1). Справа матиме успіх, якщо вона звершується за Божим велінням.

Христос цілком відповідав і цьому критерію: «Так і Христос, — не Сам Він прославив Себе, щоб Первосвященником стати, а Той, що до Нього сказав: «Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив». Як і на іншому місці говорить: «Ти Священик навкі за чином Мелхиседековим» (Євр. 5:5-6).

Якщо священство Ааронове було вузькоспрямованим — лише для євреїв, то священство Ісуса поширюється на всі народи. До того ж воно давніше за Ааронове, адже бере свій початок від таємного священика Мелхиседека, котрому Авраам, батько євреїв, поклонився і дав десятину. Це поклоніння і приношення підтверджувало визнання Авраамом переваги Мелхиседека над собою.

Первосвященик Ісус заступається як за нащадків Авраама, так і за всіх слухняних Йому — представників будь-якої національності. До цього Його покликав Бог! Той, Хто помер за гріхи всього світу, має право заступатися за весь світ!

Через 40 років після воскресіння і вознесіння Ісуса Христа на небо Бог припинив служіння Ааронового священства. Храм був зруйнований, а на його місці мусульмани звели мечеть Омара — найбільшу ісламську святиню. Оскільки храм повинен бути побудований лише на цьому місці і служіння жертвоприношення за гріх повинно звершуватися там же, не залишилося ніякої можливості для колишнього служіння. І горе тим, хто тримається за скасоване священство Аарона, але радість тим, хто вдається до священства Ісуса Христа!

Нам не треба сушити голову, чи захоче Небесний Первосвященик прийняти нас. Якщо Він вже витерпів найважче — гнів Божий за наші гріхи, хіба Він відмовиться виконати найлегше — допомогти нам у наших проблемах? Вся справа у нашій вірі і наполегливості!

Нам треба стати під Його захист: «Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає «при двох чи трьох свідках», — скільки ж більшої муки, — додумується? — заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив! Бо знаємо Того, Хто сказав: «Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь». І ще: «Господь буде судити народа Свого!» Страшна річ — упасти в руки Бога Живого!» (Євр. 10:28-31).

Чи можна прожити без проповіді?

Щоб насолодитися смачною кавою, люди вирушають до кав'ярні, щоб вилікуватися — до лікарні. Але для чого ходити до церкви?

Вперше відвідавши церкву, будь-хто буде здивований тим, як багато часу на богослужінні відведено проповіді. Невже всім цим людям більше нічим зайнятися цього сонячного недільного дня? Цілу годину вони слухають одного чоловіка, що розмірковує на теми, які більше стосуються «небесного» (як вони це називають), ніж земного і насущного. Причому його лекції частіше вимагають змін у житті слухачів, аніж хвалять їх. Це, здавалося б, повинно набриднути вже за місяць. Але члени церкви продовжують збиратися щотижня, рік у рік. Повернувшись до деяких церков через десяток літ, можна виявити того ж проповідника, що говорив на старі теми, і тих же людей, котрі терпляче слухають його цілу годину і переймаються тим, що їм ще багато в чому треба виправлятися.

Я належу до таких людей. Ось вже десять років, як я приходжу послуhati проповідь в одну з таких церков. До цього я думав, що проповідь — це переказ біблійних історій з якимись повчальними висновками. У кращому разі — чітка презентація філософських ідей, доповідь чи запальна пропаганда моралі. З ними можна погодитися або посперечатися, сприйняти всерйоз або покритикувати. Але вони не мають нічого спільного з моїм повсякденним життям, бо не володіють науковою точністю. І не обов'язкові до виконання.

Але яким же було моє здивування, коли я познайомився з тим, що насправді є проповіддю! Вона виявилася зовсім не схожою на карикатуру, що складалася в моїй свідомості. 9 червня 2002 року я почув

першу таку проповідь. Вона називалася «Смисл життя».

Я ходив до церкви вже досить довго, але це була перша проповідь, яку я зрозумів і запам'ятав! Це була не розповідь і не доповідь. Я не міг, як звичайно, проігнорувати її. З нею потрібно було або погодитися, або заперечити. Вона зачіпала питаннями, які вже давно ворохобили мою свідомість. Хто я? Навіщо я живу? Що буде після моєї смерті? Але на фоні страху і невпевненості, які зазвичай виникали при цих запитаннях, я почув відповіді Бога. І вони явно відрізнялися від моїх спроб пояснити реальність. Я вперше інтуїтивно відчув, що нарешті знайшов джерело вирішення мого внутрішнього конфлікту. Ця проповідь звучала не з уст заїжджого проповідника, а з уст чоловіка, що заступив на посаду пастора нашої церкви.

Подальші проповіді виявилися також вельми логічними. Висловивши твердження, пастор наводив аргументи. Вони не захищали його власну позицію. Але він переконував. Проповідь змінювала світогляд. Вона не просто зводила дах, вона зміцнювала стіни, які повинні були його підтримувати. Логіка та аргументація для мене були суто науковою справою. Ними я пізнавав математику, фізику, біологію... Невже проповідь може витримати критику розуму? Виявилось, що може. Більше того, тепер вона змушувала мене напружено мислити, відвідуючи церкву, і старатися, як би щось не пропустити. У мене появилася повага до проповіді.

Неділю за неділею я зауважував щось нове. Я почав бачити, що проповідь не лише послідовна і логічна, а й авторитетна. Вона має владу наді мною. Я можу противитись їй, але це — факт. Вона осуджує мене. Спостерігаючи за розвитком думки в серії проповідей «Царство Боже і сучасний світ», я все більше переконувався в тому, що її ідея не народилася

в голові пастора. Усі книги Писання були цілком очевидно пов'язані однією темою: Бог царює над усім. Пастор перестав бути винахідником в моїх очах, а став лише рупором думок Божих.

Це було зовсім нове для мене! Я йшов до церкви не за звичкою і не під чийось тиском. Проповідь стала для мене подією тижня. Виявляється, Бог говорить і в наш час! Сама по собі проповідь не богонатхнена, але вона пояснює богонатхнене Слово. Якщо проповідник буде послухний Богові, Слово говоритиме через нього. Бог говоритиме! Як же я не зустрівся з проповіддю раніше?

Так Бог змінив моє ставлення до проповіді, але на цьому його робота не закінчилася. Точніше, вона лише почалася. Тепер йому належало перевернути цілі пласти мого мислення: ставлення до авторитетів, вміння контролювати емоції, здатність планувати час тощо. Я був у захваті! Виявляється, Писання про все це говорить! Як же раніше я жив без нього?

Але зміна позиції — це одне, створення життя — зовсім інше. Хотілося б послуhati проповідь і думати, що це і є серйозне ставлення до Слова. Але далеко ні. Слово повинно змінити мої дії. Проповідь хоче моєї уваги не лише недільними ранками, вона намагається не просто оновити мій розум. Їй потрібно вчинити мене новим: навчити по-іншому думати, діяти і навіть відчувати. Серйозне ставлення до проповіді — це серйозне ставлення до Бога. До того, що Він хоче бачити в мені. Тому тільки на початку 2004 року — через півтора року після першої почутої проповіді — я почав помічати серйозні зміни в своєму житті.

Я можу називати проповідь за проповіддю, відзначаючи переми, котрі вони викликали в мені. Але скажу тільки про найзначнішу для мене. Це була літня серія проповідей 2008 року з інтригуючою назвою «Істинно вільні». Ці проповіді стали

для мене відкритою операцією на серці. І це було ще одним доказом надприродної роботи Святого Духа. Адже пастор говорив з кафедри про цілий ряд внутрішніх проблем, про які знав лише Бог. Це було глибоке знайомство з самим собою: зі своїми бажаннями і їх поневолюючою силою, з претензією на значущість і страхом невизнання. Але, окрім усвідомлення власної слабкості, проповідь відкрила мені те, як Бог оцінює мене. Приймаючи цю реальність, я міг ставати вільним від того, що знають про мене люди, від їх сприйняття чи відкинення. Я чітко побачив, як істина звільнює людину. Я пережив це всередині, одержавши дивну здатність спокійно говорити з людиною, тоді як в недалекому минулому я відчував паралізуючий страх в такій же ситуації. Одна річ — роздумувати про істину, зовсім інша — відчувати життя, яке приходить з корою цій істині. Треба визнати, що після таких переживань проповідь, а точніше, істина, яку вона приносить, насправді стає солодкою за мед (Пс. 19:8-12).

Усі ці роки мені було цікаво спостерігати за тим, як люди в церкві реагували на ту саму істину. Багато разів я бачив своїми очима ті грунти, про які говорив Христос в притчі про сіяча. Були люди, котрі сиділи і слухали годинну проповідь, але після розмови з ними ставало зрозуміло, що думками вони були зовсім не в церкві. Я дивуюся, коли зустрічаю членів церкви, які роками відвідують зібрання і ніби й слухають, але з їх міркувань можна зробити висновок: в їхньому серці нема вух.

Були й такі, що мали вуха. Вони слухали, погоджувалися і навіть переповідали проповіді іншим, але через роки треба було визнати: їх життя і почуте Слово так ніколи й не перетнулися одне з одним.

Були, однак, і такі, котрі не спішили погоджуватись, але ретельно вивчали питання і докладали зусиль, щоб користися істині. Так після відомої проповіді «Мож-

ливість неможливого» можна було спостерігати, як в одних відкривався розум до розуміння Писання, а в інших на обличчі видно було збентеження і смуток. Треті навіть не усвідомлювали, що прозвучала епохальна проповідь! Але якщо навіть після проповіді втіленого Слова не всі приносили плід, то чому ж дивуватися від реакції на проповідь його посланців?

Новизна, яку я відчував у проповіді раніше, з часом минає. Істини стають все більше знайомими. Але чи перестав істина бути актуальною? Аж ніяк! Істина і проповідь, що її передає, — це речі неземного виробництва. Вони не старіють так само, як і їх Автор. Втомитися від істини можна лише тоді, коли споглядати її збоку. Але неможливо втомитися, живучи істиною. Вона і є життя (Пс. 119:1-20).

Друга небезпека — це смуток. Смуток через те, що стандарт, котрий проповідь ставить для мене, надто високий. Як виконати все, що вона вимагає? Чи є смисл слухати наступну проповідь, не виконавши попередньої? Щоразу, коли ці запитання затуманюють розум, я повертаюся до простої істини: хіба я до вподоби Богові тим, що виконав усі проповіді? О, диавол був би радий, якби я слухав їх одну за одною, забувши про Христа, Котрий виконав кожну з них, ставши моєю праведністю.

Небезпек у слухачів чимало, і треба пильнувати. Як тільки зникає свіжість радості від виконання істини, треба уважно перевірити своє ставлення до Слова. Десять років тому, зустрівшись з проповіддю, я думав, що її секрет — у геніальності проповідника. Але пізніше я зрозумів, що геніальність — у Писанні. Пастор повинен лише правильно розуміти Слово і точно пояснити його слухачам (1 Петр. 1:22-25). Я переконався, що нема нічого дивного в тому, щоб слухати одного і того ж проповідника десять років підряд. Навпаки, дуже дивно не шукати цього. У грішному світі без проповіді не прожити!

Проповіді, напевне, доведеться ще багато що змінювати в мені. І для мене не так важливо, хто буде її носієм, лише б вона правильно показувала Бога і його істину! А я у вірності корився їй.

Євген Шкаровский.

ЯК ДІЗНАТИСЯ ПРО СВОЄ ПОКЛИКАННЯ

«Вірний Бог, що ви через Нього покликані до спільноти Сина Його Ісуса Христа, Господа нашого» (1 Кор. 1:9). «І нехай мир Божий панує у ваших серцях...» (Кол. 3:15). «Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого» (1 Кор. 2:11).

Знання Божих планів не є природним для людини і тому не може бути одержане звичайним чином. Воно дається лише через об'явлення (1 Кор. 2:9-10).

Тому й молиться апостол за віруючих, «щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітлив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає...» (Еф. 1:17-18).

Це знання дає Дух Святий! Апостол говорить, що ми повинні пізнати, у чому полягає надія покликання Його. Ми самі, а не хтось за нас!

Також сказано, що «то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:13). Тому якщо Господь має щодо нас плани, то насамперед Він говорить з нами самими. Так Він говорить з Авраамом, Мойсеем, Самуїлом, Давидом, Гедеоном, Савлом, коли кликав їх до служіння.

Але при цьому не можна відкидати й ролі пасторів і служителів Божих у питаннях нашого входження в покликання. Для підтвердження нашого покликання, нашої підготовки до нього і входження в нього Господь використовує Своїх слуг. Тому Він може промовити пастору про кого-небудь з церкви, щоб підбадьорити, зміцнити в важкий час, втішити й настановити.

Пастор покликаний, щоб спрямовувати людей йти за Христом, сприяти розкриттю їх здібностей і підтримувати віруючих для входження у власне покликання. Але він не обов'язково може знати про покликання кожного окрема. Тільки Бог знає все про кожного! Ми навіть самі про себе знаємо частково, дивлячись на майбутнє, як через тьмяне скло (1 Кор. 13:12).

Одне з популярних спростувань християнства звучить приблизно так: як можна поєднати гнівливого Бога Старого Заповіту і Бога любові, миру та злагоди Нового Заповіту? Чи Бог, Який допускав війни та знищення народів, — це Той Самий Бог любові?

Одне з найскладніших питань — це пояснення біблійної оповіді про те, як Бог доручає знищити жінок і дітей. «Коли Господь, Бог твій, уведе тебе до того Краю, куди ти входиш, щоб заволодіти ним, то Він вижене численні поганські народи перед тобою: хіттеянина, і гіргашеянина, і амореянина, і ханаанеянина, і періздеянина, і хіввеянина, і євусеянина, — сім народів, численніших та міцніших за тебе. І коли дасть їх Господь, Бог твій, тобі, то ти їх понищиш: конче учиниш їх закляттям, не складеш із ними заповіту, і не будеш до них милосердний».

А потоп? А Содом і Гоморра? А знищення первістків у Єгипті? На перший погляд, постраждали «невинні». Якби взагалі існували «невинні». Річ у тому, що таких людей просто немає. «Людське серце найлукавіше над все та невігойне, — хто пізнає його?» . Або: «... всі згрішили, і позбавлені Божої слави» .

Іноді складається враження, що, окрім питання: «Чому постраждали невинні?», скептики ставлять ще одне можливе приховане питання: «Хіба це справедливо?».

Наша відповідь буде однозначною: оскільки Бог є Творцем, Він — не тільки причина, але й підтримка життя, Він має право як давати, так і забирати життя загалом. Це Божя прерогатива. Усе, що Він створює, належить Йому. Він не потребує будь-якого обґрунтування Своїх дій за будь-яким законом, оскільки закону, вищого за Нього, просто не існує.

А тепер щодо безневинності. У відповіді на ці питання часто задіяні емоції. Але не забуваймо, що про один цікавий аспект, який не викликає особливих заперечень. Якщо ізраїльський народ ходив Божими шляхами, Бог їх благословляв. Не доводилося чути, щоб хтось надміру опирався цьому і наводив якісь заперечення або ж щоб це запалювало особливі емоції. Втім, ми можемо припустити, що серед усіх

людей було кілька негідників, які десь заховалися і не жили у сердечній покорі Богові. Люди схильні бачити в цьому любов Божу. Даруйте за сарказм: а це чесно?

Часом Бог має справу з народом загалом, а не з окремими людьми. Тому ніхто й не піднімає галас, що це, мовляв, нечесно, несправедливо та непорядно стосовно тих кількох людей, які не відповідали добрій загальній тенденції. Виходить, що весь цей підлітковий галас через «несправедливість» викликаний нашими хибними критеріями. Читаючи Біблію, ми чітко бачимо, що коли народ відходив від Бога, Господь карав увесь народ, незважаючи на те, що серед людей були «менш винні», оскільки ми побачили, що повністю безневинних просто немає.

Усі ці роздуми концептуально не нові. Проблема в тому, що у нас часто відсутній зв'язок між цією біблійною реальністю і щоденним життям.

Так само, коли народ повстає проти Бога, Господь може «оголосити» війну проти всього народу, а не лише проти кількох бунтівних людей. Книга пророка Амоса — яскравий приклад. Бог бере «в руки зброю», скеровану проти землі, народу (в тому числі проти кожного чоловіка, жінки і дитини).

Ще одна наша логічна проблема — це вибіркова подача фактів. Візьмемо для прикладу той самий випадок із Содомом і Гоморрою. Чомусь ми намагаємося на тому, що Бог мав якось змилосердитися над ними заради жменьки праведників, незважаючи на довготривалі, постійні й неодноразові Божі попередження. По суті, варто це раз перечитати Старий Заповіт, вишукуючи історії, коли Бог показував не тільки Свою святість (яка призводила до суду), але й Своє довготерпіння щодо тих, хто постійно повстає проти Нього, хоча Він люб'язно дає про них і продовжує їхнє життя, попереджуючи про суд.

Часом виникає ще одне запитання: «Ну, гаразд, люди грішні. Для чого ж тоді знищувати тварин?» . Частково це може бути пояснено так. Історичні дослідження засвідчують, що деякі з цих культур були настільки морально зіпсованими, що люди мали інтимні зносини з тваринами. Це призвело до неспинних венеричних захворювань у тварин і у людей. Багато дітей народжувалося уже інфікованими. Але навіть якщо це й не було головною причиною, Бог має

право давати й забирати життя на власний розсуд.

Сумний досвід життя і розуміння Божої любові

Але найскладніше, коли страждає не хтось у віддаленому в часі біблійному оповіданні, а ми самі чи хтось із близьких. Ми схильні думати, що справжня любов має рятувати від будь-якого болю.

Ті з нас, як і батьками, чудово розуміють, що хоча ми й не бажаємо болю дітям, наше завдання не полягає в тому, щоб урятувати дітей від будь-якого болю. Ми чудово знаємо біблійний принцип: «Бо кого Господь любить, картає того, і кохає, немов батько сина!». Хіба ми самі в процесі виховання не викликаємо біль у дітей? Окрім того, це цільове дисциплінування, але для доброї мети, яку діти не завжди розуміють. Хоча, звісно, для нас, батьків, цей момент емоційно складний.

Отож це питання довіри. Чи ми можемо довіряти Богові тоді, коли ми бачимо речі, які, здається, йдуть проти нашого розуміння добра та справедливості.

Однією із тем шкільних творів є «Людина — це найвища цінність». Нібито й правильно привчати дітей цінувати життя, поважати один одного. Але сказане одного разу промине, сказане ж багато разів — стане глибоким переконанням, щоправда, не біблійним. Мало того, що це неприхований гуманізм, ця думка веде до того, що Булгаков зобразив карикатурного Христа, який говорить: «Усі люди добрі». Біблія навчає протилежного! Оскільки вчителі мають величезний вплив на дітей, допоможи їм зрозуміти біблійну картину світу: цілковиту гріховність людини. Тоді не буде виникати хибного припущення про «невинність» людей.

Допоможіть дітям побачити повну картину того, що відбувалось у Біблії: наполегливі Божі попередження й прохання. Але ми маємо розпочати із себе. Ми самі розуміємо, що якщо «благодать — це незаслужена милість», то ми її просто отримали, як дар, а не заслужили.

Часто християни дуже обережно ставляться до діяльності в суспільстві, але розуміння того, що народ загалом або привертає Божі благословення, або викликає Божий гнів, має бути закладено у дітей. Допоможимо нашим дітям засвоїти цей урок!

Іван Кундеренко.

НЕУСПІШНА ПРОПОВІДЬ?

Верію Павло покидав неохоче. Тут його проповідь «прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день» (Дії 17:11), але солунські юдеї, дізнавшись про це, прибули і застосували свій стандартний метод — підбурювання. Усі синагоги були до такої міри взорохоблені, що перебування в Македонії виявилось для Павла небезпечним, і він змушений був покинути Верію. «Тоді браття негайно Павла відпустили, щоб до моря йшов; а Сила та Тимофій по-зосталися там» (Дії 17:14).

Деякі коментатори і карти, які описують шлях другої місіонерської подорожі, вказують, що Павло відправився в Афіни морем. І справді, це було б набагато швидше і зручніше, але наведений вище вірш чітко не вказує на це. Але, як би там не було, можливо, обігнувши Олімп, петляючи серед гірських масивів Македонії і Ахаї, Павло вирушає в Афіни.

Проповідь Павла в Афінах (Дії 17:22-31) вважається однією з найменш успіш-

них. Під клини і насмішки він покидає ареопаг — інтелектуальний, політичний і судовий центр. «Так вийшов Павло з-поміж них» (вірш 33). Але не поспішаймо з висновками, не все те, що людина вважає неуспішним, насправді таке.

За Павлом з натовпу виходять кілька чоловіків: «А деякі мужі пристали до нього й увірували, серед них і Діонісій Ареопагіт, і жінка, Дамара ім'ям, та інші із ними» (Дії 17:34).

Лука вказує на цікавого чоловіка, що пішов за Павлом, — Діонісія Ареопагіта. За свідченнями Діонісія Коринтського (180 р.) і Євсевія Кесарійського (263-340 рр.), Діонісій Ареопагіт був одним з верховних суддів ареопагу (який складався не більше ніж з 30 членів, призначуваних пожиттєво знатних і багатих людей), згодом його рукопоклали першим єпископом Афіської церкви.

Чи можемо ми назвати неуспішною проповідь, у результаті якої прийшов до покаяння майбутній єпископ Афин? Слово було посяне, і мізерний плід пізніше видав щедрий урожай. Ціль Павла була досягнута — в Афінах утворилася церква.

ЩО НАПИСАНО? ЯК ЧИТАЄШ?

«І підвівсь ось законник один, і сказав, його випробовуючи: «Учителю, що робити мені, щоб вічне життя осягнути?» Він же йому відказав: «Що в Законі написано, як ти читаєш?» (Лк. 10:25-26).

Ісус задає два запитання людині, яка за своїм статусом повинна була щодня вивчати Писання: що написано? Як (яким чином) ти читаєш? Ісус не просто запитує, про що написано, але і як це прочитав законник, що він зрозумів з прочитаного. Англійський переклад NASB подає це запитання ще цікавіше: «Як тобі це прочиталося?». Те, як, яким чином ми читаємо Писання, визначає те, як ми будемо його розуміти.

Часом наше читання нагадує «забіг на стомитерівку». Коли я починаю читати Біблію англійською мовою, я заглядаю у словник щоразу, коли не знав значення слова або підозрював, що в нього є ще інше значення. Ці слова і їх значення я випишував у зошит і після читання перепишував кожне з них десятки раз, намагаючись запам'ятати слова в контексті прочитаного тексту. Але оскільки таких слів було багато, то на прочитання затрачалося багато часу, тому я читав невеликими порціями.

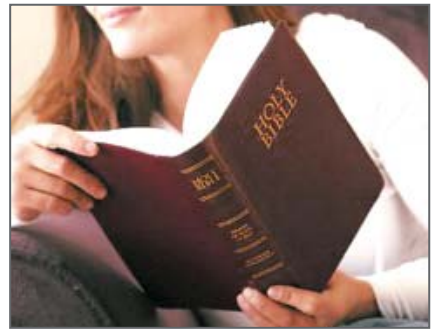
З часом це втомлювало, і я випишував лише ті слова, смысл яких не вловлював. А ще пізніше заглядав у словник лише тоді,

коли не міг без цього слова вловити смысл всього речення чи уривку. Швидкість читання помітно зросла, але користі від такого читання стало значно менше.

Допустимо, що в нас є обмежений час для читання Біблії. Ми поставили собі за мету прочитати хоча б три розділи, а якщо встигнемо, то й більше. Отже, на старт... Увага... Понеслись! Читаєм, читаєм, читаєм! Речення за реченням, метр за метром. Прочитали речення, якщо вловили загальний смысл, переходимо до наступного. Не вловили? Не страшно, тримаємо ритм. На шляху виникають перешкоди — цікаві вірші, на яких можна би зупинитися, чи не зовсім зрозумілі слова. Але ми не даємо цим відволікаючим факторам збити нас з дистанції, адже тоді ми не досягнемо поставленої мети! Нарешті ми прибігли до фінішу, прочитали на розділ більше, ніж планували! І, задоволені результатом і побитими рекордами, йдемо по своїх справах.

Виглядає дещо смішно, але саме так ми можемо читати, коли читаємо в обмежені часом рамки. Тому встановимо для себе правило: якщо прочитав те, що планував, а думка не зупинилася на жодному реченні чи слові, коефіцієнт корисної дії такого читання дуже низький.

Хоч навіть таке читання не є абсолютно марне, адже в будь-якому разі Слово відклада-

ється в пам'яті, та все ж воно малоефективне.

Коли ми почнемо прискіплювати дивитися на те, що ми читаємо, то побачимо багато слів, які несуть важливу інформацію, але залишаються непоміченими. Писання дане нам не просто для читання, а для постійного вивчення, пошуку, застосування: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17).

А тому дуже важливо звертати увагу на те, що ми в цей момент читаємо і як ми читаємо. Якщо справді розгортаєш Біблію, щоб пізнати її краще, ніж знав до цього, то не можна залишати без уваги жодного слова, жодного речення, про котре не маєш ясного розуміння.

Д. П.

ПРО ПРОМИВАННЯ МІЗКІВ

«Ми знаємо, що ми від Бога... Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він — Бог правдивий і вічне життя!» (1 Ів. 5:19-20).

Багато людей впевнені, що вони знають про нас, християн, і про наші «помилки» все. Бачачи позитивні зміни, чистоту в нашій поведінці, у нашій мові, вони кажуть: «Вам мізки промивають». Від них можна почути: я вірю в Бога, але не хочу йти до церкви, бо не хочу, щоб мене там запрограмували.

Нещасні люди, вони вже давно запрограмовані на вічну загибель, а бояться одержати вічне життя. Вони не задумуються про те, що щоразу, коли людина бродить по Інтернету, читає книгу, газету, дивиться телевізор, слухає радіо і навіть просто спілкується з кимось, її розум омивається потоком інформації, яка переінакшує мислення, нехай навіть це настільки непомітно, що сама людина цього не зауважує.

Отже, питання не в тому, промивають мізки чи ні, тому що промивають всім — і віруючим, і невіруючим. А питання — чим промивають, і кому

ми дозволяємо це робити? Адже ми самі вибираємо того, кому дозволено вливати в нас інформацію. Щоправда, є люди, котрі не вибирають, а дозволяють всім зливати в себе все, що попало. Це пліткарі, яким все одно, якої якості інформація, головне — щоб вона була настільки нова та інтригуюча, щоб потім їх розповіді слухали з увагою. Хай збереже нас Бог, щоб серед християн таких не було.

Жовта преса, аморальні фільми чи просто політична інформація, але отруєна гнівом і брехнею, промивають людський розум водою зі стічної каналізації. Апостол Павло говорить про тих, хто дозволяє баламутити свій розум нечистою інформацією, що такі люди «запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неучтвом...» (Еф. 4:18-19).

Тому ми з радістю дозволяємо чистій воді Євангелія освіжити наш розум і вимивати все те болото, яке вплив цей світ, проливати світло в наше мислення через благословенні Богом проповіді, свідчення, псалми!

«Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12).

МОЛИТВА

Коли офіцер Бюро національної безпеки Китаю зашшов до тюремної камери, сестра Вонг внутрішньо скам'яніла. Цей безжалний чоловік арештував і переслідував багатьох християн. Кілька днів тому він бив її під час допиту.

«Благаю, сестро Вонг, моя сестра дуже хвора. Вона зовсім не відчуває ніг. Чи ви не поможете їй б за неї?». Чи був це той самий чоловік, який конфіскував у неї сотні Біблій і християнських книг? Тепер він просить у неї молитви?

Кілька днів тому, коли офіцер допитував сестру Вонг і змушував над нею, він отримав телефонне повідомлення, що на його матір наїхав автомобіль. Коли офіцер зізнався матері в тому, чим займається, вона сказала, що саме це стало причиною трагічного випадку. Та син вирішив, що це попередження було лише забобою.

Наступного дня він відновив допити сестри Вонг, але отримав ще одне повідомлення: його брат був поранений під час аварії. Брат також убачав провини за сімейне горе в антихристиянській діяльності офіцера. Але вже коли захворіла сестра, він, переслідувач християн, попросив сестру Вонг помолитися за неї.

Сестра Вонг зрозуміла, що це нагода, про яку вона молилася: шанс проповідувати тим, хто переслідував її. Бог зцілив недужу і завдяки сестрі Вонг змінив погляди офіцера. Офіцер повернув усі конфісковані Біблії і тепер підтримує Церкву.

Багатьох людей дивовижно вабить молитва, особливо — у годину страждань і болю. Мало яка людина відмовиться від пропозиції помолитися за неї. Слова «я молюся за вас» можуть стати наймогутнішою фразою, яку віруючий промовляє до атеїста. Чому? Молитва — це Боже знаряддя змін. Вона має результат. Деколи молитва змінює обставини. Деколи вона кардинально змінює рішення. А найчастіше змінює тих, кого торкнулася молитва. Біблія каже, що першим відомим нам учинком колишнього гонителя християн Савла з Тарсу після його навернення була молитва. І хто може передбачити вплив молитви у наверненні інших людей, які, як Савл, неухильно знищують християнство.

«Господь же до нього: Устань і іди на вулицю, що Простою зветься, і пошукай в домі Юдовім Савла на ймення, тарсянина, ось бо він молиться» (Дії 9:11).

СЛАБКА ЛАНКА

«Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позад, і спішаючи до того, що попереду, я женюсь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:13-14).

Був якийсь я на лекції одного німця з історії Церкви. Говорив він бадьоро, виразно. А перекладачка мляво перекладала його, переказуючи лише загальний смысл (чи може наша мова у двох словах виразити більше кількох німецьких речень?). Часом я навіть починав вдивлятися в схеми, які були на німецькій мові, намагаючись побачити там щось таке, що вона недоказала. Майже всі біблійні імена перекладалися викривлено («Пітер прийшов у дім Корніліуса» і т. д.). Її незнання Писання не викликало сумнівів, хоч вона вважала себе віруючою.

Іноді німець довго читав текст, потім просив її прочитати, а вона, прочитавши кілька віршів, говорила: «Далі прочитаєте самі». Але часом вона оживала, і це були ті моменти, коли відчувалося, що вона починала говорити від себе. Саме в ці моменти розпалювалися суперечки з аудиторією, а німець не міг зрозуміти, що він такого сказав. Наприклад, коли аудиторія помітила, що вона постійно замість слова «спасіння» вживає «зцілення», і поправила її, вона, забувши про німця, виголосила пристойну промову з приводу того, що, на її думку, це одне й те ж і що взагалі в німецькій мові ці слова схожі. Потім, повернувшись до німця, ринула потік своїх видумок на нього. Той лише стояв і кліпав очима.

Дивився я на цей цирк і думав... Ось так інколи Богу доводиться дивитися на проповідників... Бог хоче щось донести до Свого народу, а ми, проповідники, моно-

тонно співаємо старі пісні про головне. То щось не доказали, то щось додали від себе. А часом просто не можемо зрозуміти висловити думку. І стаємо слабкою ланкою між Богом і Його народом.

Чи ось ще один приклад. Буває, побачивши гарний пейзаж чи прочитавши вражаючу книгу, намагаєшся переповісти це знайомим, і не виходить, на тебе дивляться і не можуть зрозуміти, чим було викликане захоплення. Коли ж талановитий письменник береться змальовувати природу, всі дивуються. Яка книга! Який автор! Які звороти мови!

Але ж суть у тому, що він реально передав те, що бачив, і краса в природі, а не в словах автора.

А Слово Боже глибше за всякі книги і прекрасніше за будь-який пейзаж. І його також треба вміти передати правильно, найбільш наближено до того, що хотів сказати Бог.

Коли відомий проповідник розвиває мову чи богословські знання, він робить це не лише для того, щоб мову було приємно слухати, а щоб правильно, недовзначно передавати об'явлення Боже. Щоб воно не було засмічене людською неграмотністю.

Одного разу я записав на диктофон хорошу проповідь, але там ледь чи не через кожне слово було чути: «Ну-у-у», «Е-е-е», «М-м-м» і т. д. Коли я опрацював аудіозапис і повірив усі ці мекання, проповідь стала значно коротшою! Нечітка мова забирає час і увагу, адже необхідно більше зусиль на те, щоб зосередитися.

Кожного з нас дратують касети чи відео поганой якості, шиплячі, насичені шумами ролик. Чому ж ми іноді думаємо, що для тих, хто нас слухає, це велике благословення?

Д. Н.

ЗАПИТАЙ СЕБЕ

В якому стані була би церква, якби всі поводитися так, як я?

Скільки людей було би на зібранні, якби всі відвідували служіння так, як я?

Яким було би молитовне життя церкви, якби всі молилися так, як я?

Який був би збір для діла Божого, якби всі жертвували так, як я?

Скільки роботи було б зроблено в церкві, якби всі працювали так, як я?

Який авторитет мала би церква у світі, якби всі жили так, як я?

Як би почувався проповідник, якби всі ставилися до нього так, як я?

Як би почувалися гості, якби всі були такими гостинними, як я?

Світ бачить церкву такою, якою робимо її ми!

№ 3 (102) Виходить щомісяця

БЕРЕЗЕНЬ 2013 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726